

İKİLEME

RUHŞEN DOĞAN NAR

ruhşen doğan nar

ikileme

YAZAR

Ruhşen Doğan Nar

EDİTÖR

Ozancan Demirişik

KAPAK TASARIMI

Gökcan Şahin

YAYIN TARİHİ

Kasım 2010

*Bu e-kitap, Buzul Dünya Yayınları tarafından
www.buzuldunya.com adresinde yayınlanmıştır.
Tanıtıcı kısa yazılar dışında izin alınmadan kopyalanamaz,
çoğaltılamaz ve paylaşamaz.*

Adam beş yıldır alında ikamet eden iki derin kırışıklığın arasına dolan ter damlalarını elinin tersiyle silip derin bir of çekti. "Bu ne sıcak yarabbim, mübarek cehennem sıcaklığı. Balmumu gibi eriyorum anasını sattığımı yerinde. Bir deri bir kemik kaldım," diyerek memnuniyetsizliğini dile getirdikten sonra yalnızlık çeken bir kayanın üstüne oturdu.

Vücudunun her zerresinden ter fışkırmaktaydı. Gözyaşı kanalları uzun süredir sadece ter taşımakla meşguldü. Umutsuzluk, adamın aynı anda hem ruhuna hem de bedenine işkence etmekteydi. *Ölsem de kurtulsam*, diye iç geçirdi. *Ölsem de kurtulsam şu hapisneden*.

Dayanılmaz sıcaklık, hapisnede zamanın süregelen akışını dahi yavaşlatmıştı. Akreple yelkovan birbirini ite kaka ilerlemekteydi. Yerçekimi ise elinden gelse bu sıcakta fizik kurallarını bir kenara bırakıp güney sahillerinde tatilin keyfini çıkaracaktı. Ama Yukarıdaki tüm olanları ve olacakları yedi gün yirmi dört saat, bir güvenlik kamerası misali denetlemekteydi. O'nun denetimi altında her bir ebedi kural evrenin en ücra köşesinde dahi aksamadan yerine getirilmeliydi.

Kayanın serinliğini kaba etinde hisseden ve bundan ölesiye keyif alan adamın yanına, ellerinde balyozlar olan ve attıkları her adımla etrafa ter damlaları saçan insanlar geldi. Tuzlu ter damlaları insan bedeninden çıkar çıkmaz yerçekimine boyun eğiyor, düşüşe geçip sıcak zemine değiyor, o sanisede tıslayarak buharlaşıyordu.

Adamlardan biri elindeki balyozu bir kenara bıraktı. Kurumuş dudaklarını binbir zahmetle birbirinden ayırmayı başarıp konuşmaya başladı. Kayanın üstünde oturan adamın aklına, Musa peygamberin Kızıldeniz'i

asasıyla ikiye ayırması geldi. Adamın sesi uzun zaman önce kurumuş bir kuyudan çıkıyor gibiydi:

"Yeni bir arkadaş geldi. Adı Hasan. Hemşerin, o da İzmirli. Hikâyesini anlatsana ona. Kafası dağılır."

"Buraya gelişimin hikâyesini mi?"

"Evet, onu."

"Sen anlat benim yerime abi, ben anlatmaktan sıkıldım. Sen de çoktan ezberlemiş olmalısın hikâyeyi."

"Bu sıcakta taş kıra kıra konuşacak hal mi kalıyor Allah aşkına? Senin işin kolay tabii, bütün gün boş boş oturuyorsun. Bir de bize bak, şu kavurucu güneşin altında taşları kır babam kır. Hem sen kendi hikâyeni bizden daha iyi anlatırsın. Ne de olsa senin hayatın."

"Keşke ben de çalışsam be abi, çok sıkılıyorum böyle boş boş oturup sizi izlemekten. Ben istemez miyim sizinle birlikte çalışmayı? Sonuçta biz de emekçiyiz, emekçinin yanındayız. Ama izin vermiyorlar, sen de biliyorsun. Yoksa size yardım etmez miyim? Arada sırada size hikâye anlatmasam bir bok yapmayacağım. Ama kaç seferdir aynı şeyi anlatıyorum, ben bile unuttum sayısını. Aynı şeyi dinlemekten bıkmadınız mı?"

"Ne yapalım, çoğumuz susuzluktan ağzını açamıyor. Bir ben konuşabiliyorum ama iki-üç cümleden sonra benim de ses gitmeye başlıyor. Rahat rahat bir konuşabilsek biz de bir şeyler anlatacağız. Ama olmuyor, gözümüzü bile zor açıyoruz bu sıcakta. Hem aramızda durumu en iyi olan sensin. Su içebiliyorsun en azından: Sadece sana düzenli aralıklarla su içme izni veriyorlar. Biz çoktan su nedir unuttuk. Uzun lafın kısısı, ne anlatsan dinleriz biz, o durumdayız. Maksat kafayı dağıtmak, başka bir şey değil."

Oturduğu yerden, çevresini saran adamların yüzlerine tek tek baktı. Yüzlerinden ter, bıkkınlık ve umutsuzluk akıyordu. Bu üç ögeyi içinde bulunduran karışım her birinin yüzünü kaplamış, bir maske misali adamların gerçek suretlerini saklamıştı. Bundan ötürü her biri bir diğerine aşırı benziyordu.

"Tamam, İzmirli'nin hatrına bir daha anlatırım da, ya yine muhafızlara yakalanırsanız? Sonra benim yüzümden günlerce işkence görürseniz yazık olur. Bu işten zararlı çıkmayın."

"Yok yakalanmayız, sen merak etme koçum. Hem işkence etseler ne fark eder? Zaten her gün şu güneşin altında şu koca koca kayaları un ufak etmek işkence değil de ne!"

"Nerededirler şimdi?"

"Kimler?"

"Muhafızlar."

"Yine bir yerlere gittiler, bir anda ortalıktan kayboldular. Allah bilir yine kimin anasından emdiği sütü burnundan getiriyorlardır. Hem eskisi gibi saf değiliz, akıllandık artık. Bu sefer gözcü diyeceğiz. Her şey kontrolümüz altında, merak etme."

"Akıllıca. Ama gözcüleri iyi seçin, iki damla su için sizi satmasınlar. Bu hapishanede su için neler neler yapar insan."

"Valla onların bileceği iş. İster satsınlar ister satmasınlar, umrumda değil. Daha ne yapabilirler ki? Zaten acıya, susuzluğa ve sıcağa alıştım. Arkadaşlar da alışacaklar, eminim. İnsan zamanla her şeye alışır, her şeye."

"Yanlış hatırlamıyorsam Adanalıydın, değil mi?"

"Evet, sıcağa alışkanlığım oradan gelme. İzmir de sıcaktır de mi?"

"Off, hem de nasıl. Yaz ayları hiç çekilmez. O sıcakta sokağa çıkmak bile işkence gibidir... Neyse, arkadaşları bekletmeyelim, anlatmaya başlayayım en iyisi. Her an muhafızların gelme ihtimali var. Ne kadar az zaman harcarsak o kadar iyi."

"Haklısın."

Hapishanenin hükümdarlığını bir diktatör edasıyla elinde tutan sıcak, mahkûmların dudaklarını mühürlemekte başarılı olsa da onların kulaklarını henüz sağır edememişti. Taşların kırılmasıyla ortaya çıkan toz ve kum mahkûmların kulağına kaçmaktan büyük zevk alıyordu, o ayrı, ama kulaklara dolan toz ve kum, işaret ya da küçük parmak kullanılarak kolayca çıkarılabiliyordu. Böylece işitme duyusu, hapishanede en az zarar gören duyuların başında geliyordu.

İzmirli'nin öykü anlatmaya başlayacağını duyanlar hemen olduğu yere çömelmiş, bağdaş kurmuşlardı; henüz yeni gelip sıcaktan ötürü düşünme yetisini tamamen geri kazanamamış olanlarsa diğerlerinin yaptıklarını sürü psikolojisiyle taklit edip oldukları yere çöktüler.

Herkes yerde, toz toprak içinde otururken anlatıcı hâlâ kayanın üstünde oturmaktaydı. Bu sayede dinleyicilere göre daha yüksekte olan anlatıcıyı herkes rahatça görebilecek, onun öykü anlatırken yüzünde belirecek mimiklerini ellerinden geldiğince takip edebileceklerdi. Tabii buğday sarısı kamçılarını kuşanmış güneşin izin verdiği kadarıyla. Ne de olsa o sıcakta gözünü açmak dahi güç bir işti. Mahkûmların anlatıcıyı gözleri kapalı şekilde dinlemesi her zaman çok daha kolaydı. Hem bu şekilde anlatılanları gözünün önünde canlandırmak daha basit ve keyifliydi.

ikileme

Gece boyunca uykusuz kalıp, zar zor topladığı serinliği üstüne oturan bir insan evladı yüzünden kaybeden kaya küfürler savuradursun; anlatıcı yine dinleyici ve/veya izleyicilerine baktı, boğazını temizledi ve bunu duyan mahkûmlar artık hikâye zamanının gelip çıktığını anladı.

Buraya gelmeme sebebiyet veren olaylar zinciri, geçen yıl bu zamanlarda, hiçbir özelliğe sahip olmayan sıradan bir günde başladı. Hayatımın en sıkıcı günlerinden birini yaşıyordum. Üstelik hava sıcak mı sıcaktı. Tabii burası kadar sıcak değildi ama anamızı ağlatacak seviyedeydi. Saat 14.00'tü ve ben hâlâ yataktaydım. Geceleyin yakarcalar ve sıcak bir olmuş, bir dakika dahi gözümü kırpma izin vermemişti.

Gece yakarcalardan korunmak için hiçbir yerim dışarıda kalmayacak şekilde ince örtümün altına saklanıyordum ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Yakarcalar içinde saklandığım örtünün üstünde salvolar atıyor, neremi çıkarsam hiç vakit kaybetmeden ısıyorlardı. Üstelik gözü pek olan bazıları örtünün içine de giriyor, saldırıya örtünün içinde devam ediyordu.

Örtünün altında beş dakikadan fazla kalmak mümkün değildi. İnsan o sıcakta örtüsüz bile ter içinde kalırken, örtünün altında sucuk gibi oluyordu. İster istemez örtü bir kenara atılıyordu. Bu anı bekleyen yakarcalar da örtü bir taraftan kamikaze saldırılara başlıyordu.

Yakarcalarla amansız mücadele bir-iki saat sürüyordu. Tam sıcaktan bezmiş bir hâlde uykuya dalarken yakarcalar ısırp canımı yakıyor, uyanmama neden oluyorlardı. Sonra bir süre rahat bırakıyorlar, tam uykuya dalcakken

tekrar saldırıya geçiyorlardı. Gecemi tam anlamıyla işkenceye çeviriyorlardı. En sonunda, yakarcaların gelmişine geçmişine küfrederek ve Yaradan'a bu yakarcaları niye yarattığını sorarak yataktan kalkıp, hepsini birer birer öldürüyordum. Bu genelde odanın içinde, yüksek konsantrasyon ve beceri isteyen kırk beş dakikalık bir koşuşturmaya sebep oluyordu. Odamdaki bütün yakarcalar sonunda eşek cennetini boylamış oluyordu. Artık huzurlu bir şekilde uyuyabileceğimi düşünüyorum, daha doğrusu hayal ediyordum.

Yatağa uzanıp uykuyu bekliyordum. Bir saat geçiyordu, iki saat geçiyordu. Tık yok, uyku muyku hak getire. Bu sefer de sıcak izin vermiyordu, sıcakla boğuşuyordum. Bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor ama sabah ezanını duymadan uykuya dalamıyordum. Sabah ezanıyla serinlemeye başlayan hava ve inceden inceye esmeye başlayan rüzgâr saatlerdir beklenen uykuyu bana bahşediyordu.

Bu koşuşturmaca ve mücadele her gün aynı saatlerde yatak odamda sahneleniyor, yaz gecelerimi işkence seanslarına çeviriyordu. Kalın yorganların altında sıcaklığın insanoğluna dost olduğu, uykunun sıcakla kol kola geldiği kış gecelerini özlüyordum.

Defalarca terimle sırsıklam olup kurumuş örtüyü bir kenara attım ve yataktan kalkıp bilgisayarın başına geçtim. Uyanır uyanmaz yaptığım ilk iş budur: Bilgisayarı açmak. Bilgisayarım böğürerek açılırken elimi yüzümü yıkadım. Aynada gördüğüm suretten yine memnun olmamış, gözlerimi ondan kaçırmıştım. O da benden doğal olarak. Odama geri döndüğümde bilgisayar hâlâ açılmamıştı. Uyuşturucu bağımlısı gibi zangır zangır titriyordu. Çoktan çöpe gitme zamanı gelmişti yadigârın. Ama yenisini alacak param olana kadar en iyisi buydu. Neyse, bilgisayar sonunda açıldığında ilk olarak

haber sitelerine baktım. Aslında ülkede olanlar ve olacaklar pek de umrumda değildi ama küçüklüğümden beri böyle bir alışkanlığa sahiptim. Her zaman ülkemde ve dünyada neler olduğundan haberdardım. Bir işime yaramasa, bu çarpık düzende basit, işe yaramaz bir çarktan fazlası olamasam da olup bitenlerin farkındaydım.

Sıradan haberler vardı yine: İntihar saldırıları, uçak kazaları, ekonomik kriz, küresel ısınma, üçüncü sayfa haberleri ve benzeri. Yine insanlar ölmüş, filler tepişmiş çimenler ezilmişti. Çimenlerin arkasından bir el **fatiha** okumaktan başka bir şey gelmezdi elimden. Tabii bunun için ilk önce fatiha suresini bilmem gerekirdi.

İkinci olarak e-postamı kontrol ettim. Çoğu e-posta, üye olduğum sitelerden gelmişti. Yok uzun süredir sitelerini ziyaret etmiyordum da beni özlemişler. Biz de yedik! Birkaç siyasi içerikli toplu posta ve virüs içeren sahte e-postalar. Alışkın olduğum üzere çoğunu okumadan sildim. Tam e-posta sayfasını kapatacakken yeni bir posta geldi. *Yine ne saçmalyorlar*, diye düşünerek açtım ve şöyle bir şeyle karşılaştım:

Merhabalar,

“Kıyamet Geliyorum Der” adlı roman taslağınızı inceledik ve yayınlamaya karar verdik. Telif ücreti ve sözleşme gibi prosedürleri tamamlamak ve romanınız hakkında daha detaylı konuşmak için sizi en kısa süre içinde ofisimize bekleriz.

Saygılarla,

Osman Ç.

ZA Yayınları

En altta da alışlageldiği üzere ofislerinin adresi ve telefonları vardı. Bu e-postayı okurken, basılmamış olsa da bir romanım olduğunu hatırladım. Çoktan ondan umudumu kessem de, o bir yerlerde okuyucularını dört gözle bekliyordu ve anlaşılan gün yüzüne çıkma ihtimali ben farkında olmadan yükselmışti.

E-postayı ilk okuduğumda orada yazanlara inanamadım. Şaka olmalı bu, dedim. Ya da bir hata...

Yazıyı bir kez daha baştan sona okudum. Gayet kısa ve netti yazı. Romanımı beğenmişlerdi ve basmak istiyorlardı. Oysa uzun zaman önce bu olasılığı aklımdan silmiştim. Basılmaya hazır bir romanım olduğunu unutturmuştum kendime. Hatta bir daha çıkmamacasına hafızamın derinlerine gömmüştüm. Ama o gün o postayı okumamla birlikte romanım iki yıldır gömülü olduğu hafızamın geri dönüşüm kutusundan fırlamış, kendisiyle beraber iki yıl önce yaşadıklarımı da gün yüzüne çıkarmıştı. Ne günlerdi, umutlu günler.

İki yıl önce sonradan bir gençlik hevesi olarak tanımlayacağım bir işe girişmiş, bir roman yazmışım. Bir roman yazma fikri küçüklüğümden beri aklımın bir köşesinde durmaktaydı. Yıllar boyunca yüzlercesini zevkle okuduğum romanlara benzer bir şey yazmak, ölmeden önce yapmak istediğim şeylerden biriydi. Sadece doğru zamanı ve yazılmaya geçecek en iyi fikri bekliyordum. Ve iki yıl önce soğuk kış günlerinden birinde aniden aklıma gelen bir fikrin uzun süredir beklediğim romanın habercisi olduğuna karar verdim.

Yazım süreci düşündüğümde daha kolay geçti. Sıkı bir kitap kurdu olmam ve arada sırada kimseyle paylaşmadığım öyküler yazmam, kalemimi sivirtmişti. Usta bir romancı olmadığımın, yarattığım eserin de mükemmel olmayacağını farkındaydım, ama bir hayalimi gerçekleştirmenin mutluluğunu içten içe yaşıyordum.

Soğuk kış gecelerinde titreyerek ve battaniyelere sarılarak kısa bir sürede romanı yazmayı başardım. Hemen hemen bir ayda romanın yazımı bitti. Bu bir ay süresince roman, günlük hayatımın önemli bir kısmını işgal etmiş, o günkü anılarımda başköşeyi almıştı. Şimdi o günleri düşündüğümde sadece masamın başında olanca dikkatimi yoğunlaştırarak yazı yazdığım anları açık seçik hatırlayabiliyorum. O süre zarfında yaşadığım diğer olaylar ise hayal meyal aklımda: Siyah beyaz fotoğraflar gibi silikleşmiş, canlılıklarını kaybetmiş durumdalar.

Bir roman yazdığımı çevremden sakladım. Zaten ev arkadaşlarım dışında öyle çok tanıdığım da yoktu. Üniversiteden bir-iki arkadaş, onların da bir-iki arkadaşı tüm çevremi oluşturuyordu. Romanı yazdığım gecelerde benim yine odama kapanıp kitap okuduğumu düşünüyorlar, beni rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ev arkadaşlarımda benim gibi pek bir çevresi olmadığından, eve gelip giden az oluyordu. Böylece yazı yazarken aradığım sessizliği o günlerde rahatça bulmuş, ilgimi kaybetmeden romanımı bir ay içinde yazıp bitirebilmişim.

Eserimin son cümlesini yazışımı, son sayfanın en altına adımı yazıp imzalamamı, ondan sonra tüm yazdığım sayfaları toplayıp elimde sıkıca tutuşumu ve o anda hissettiğim benzersiz keyfi ölene kadar asla unutamam. Şu kısa ömrümde beni bu kadar memnun eden çok az şey olmuştur.

Bir aydır harcadığım bütün emeğin karşılığı ve bu emeğin somut hâli işte gözlerimin önündeydi. Kâğıtlara dökülmüş yüzlerce sayfa, bu sayfalardaki binlerce kelime, parmaklarımın arasındaydı. Aylarca çalıştığı inşaatın son hâlini gören bir işçiyle aynı gururu ve hüznü paylaşıyordum. Gururluydum, çünkü emeğimin vücut bulmuş halinin karşısındaydım: Onu ben yapmıştım. Hüzünlüydüm, çünkü eserimi bitirdikten sonra onunla aramda sonsuz bir ayrım oluşmuştu. O benim olmaktan çıkmış, bağımsızlığını kazanmış, başkalarının hizmetine girmeye hazır hale gelmişti.

Ama onu diğerleriyle paylaşmayacaktım. O benim olacaktı, ölene kadar onun tek okuru olma ayrıcalığını ben taşıyacaktım. Belki öldükten sonra tanıdıklarım eserimi çekmecemde bulup okuyabilirlerdi. Ona diyecek sözüm yoktu. Hatta onu yayınlatabilirlerdi de. Benim için sakıncası olmazdı. Ancak bir söz vermiştim: Kimseye ondan söz etmeyecek, onu bir sır olarak saklayacaktım. Kararım buydu.

Bir ay kadar kimseye bu konuda en küçük bir şey söylemedim. Romanı bitirdiğim gecenin sabahında yaşadığım sevinçi, yalanlar söyleyerek sakladım ev arkadaşlarımdan. Sabahları somurtkan çehremi görmeye alışkın arkadaşlarım, bunun yerine beni gülücükler saçarken gördüklerinde ister istemez şüphelendiler, ama soğukkanlılığımı kaybetmeden işi şakaya vurdum ve konuyu geçiştirdim. Onlar da pek üstelemediler zaten.

Etraftakilerden gizli bir şeyler yapmış olmak, gerçekten benden başka kimsenin bilmediği bir sırda sahip olmak eğlenceliydi. O benim, sadece benim sahip olduğum tek şeydi. Sırrımın benimle birlikte mezara gideceğinden emindim. Asla ve asla kimseye sırrımı açıklamayacaktım. Ve sözümü tutmak konusunda gayet başarılıydım. Ta ki içkiyi fazla kaçırdığım bir geceye kadar.

Ev arkadaşlarımdan Murat o gece bize sürpriz yapmış, mükemmel bir çilingir sofrası hazırlamıştı. Ben de alkole karşı dayanıksız olduğumu bile bile sofraya mal gibi oturdum ve hayvan gibi yiyip içtim. Bir ara benim kayış kopmuş: Gözlerimi açtığımda salondaki kanepedeydim. Çoktan sabah olmuştu. Bir daha içki içmeyeceğime dair yeminler ederek kanepeden kalktım, güne kaldığı yerden devam ettim.

Akşam hep beraber yemeğe oturana kadar, geçen gece sırrımı onlara açıklamış olduğumun farkında değildim. Murat yemeğe başladıktan beş dakika sonra benden yazdığım romanı istedi. "Çok merak ettim, okumak istiyorum," dedi. İşte o saniye ağızımdaki lokma boğazımda takıldı kaldı. Ne romanı, diyecektim ama soluk boruma girmeye çalışan yiyecekler beni engelledi. Arkadaşlar sırtıma vurup, helal helal, diyerek beni boğulmaktan kurtardılar. *Demek sözde sonsuza kadar saklayacağım sırrı açıkladım*, dedim içimden. O saniye kendime karşı duyduğum nefret bir kat daha arttı. Dışından ise, tabii yemekten sonra veririm okursun, dedim.

Murat o gece romanı okudu ve çok beğendi. Diğer ev arkadaşım da merak etti doğal olarak. O da diğer gün okudu, o da beğendi. İkisi de romanımın mükemmel olduğunda hemfikirdi. Dediklerine göre romanım epey sürükleyiciymiş, romanı bitirene kadar ellerinden bırakamamışlar. Normalde kitabı bir kenara bırakın gazete bile okumayan ev arkadaşlarım, bir gecede iki yüz sayfalık romanımı bitirmişlerdi. Romanım ya cidden sürükleyiciydi ya da arkadaşlarım benimle dalga geçiyordu. Gelecekte, birinci seçeneğin doğru olduğunu kendi gözlerimle görecektim.

Ondan sonra başladılar kafamın etini yemeye, "Yayınevlerine gönder," diye tutturdular. "Kesin yayımlanır," dediler. "Yayımlanmazsa yüzüme tükür.

Hatta gel tekme tokat döv,” dediler. Allem ettiler kalem ettiler, sonunda ikna ettiler. Romanın kopyalarını çıkardım ve...

Arka taraftan gelen acayip sesle dikkati dağılan anlatıcı sustu, sesin geldiği yöne döndü. Gözcülerden biri, arkasından toz bulutu çıkararak koşma yanlarına gelmekteydi. Dinleyiciler hemen ayağa kalktı. Herkes heyecan içinde gözcüyü beklemekteydi.

Gözcü yanlarına ulaştığında yorgunluktan dizlerinin üzerine çöktü ve mahkûmlara yalvaran gözlerle baktı. Ağzını açıp bir şeyler demeye çalışıyor, ama susuzluktan birbirine yapışmış dudaklarını ayırıp derdini anlatamıyordu. Dudakları usta bir terzi tarafından dikilmiş gibiydi. Adam dudaklarını açmaya çalıştıkça, dudaklarının arasında aylar önce kuruyan tükürükler beyaz iplikler gibi geriliyor, bir türlü kopmuyordu.

Mahkûmlar arasında konuşma yetisini henüz kaybetmemiş tek kişi olan Adanalı, gözcü dizlerinin üzerine çöker çökmez onu tutup ayaklarının üstüne dikmeye çalıştı; çünkü gözcünün çıplak dizleri, sıcaktan kavrulan toprağa değmemeliydi. Nasır tutmuş tabanlar sıcağa dayanıklıydı. Onun dışında kalan her yer, terle birlikte kavurucu sıcaklığı olduğundan, iki kat daha fazla hissetmekteydi.

Adanalı, diğer mahkûmların da yardımıyla gözcüyü kaldırdı. Gözcü ağzını açamayacağını anlayınca el kol hareketleriyle derdini anlatmaya çalıştı. Parmağıyla geldiği yönü gösterdi. Sonra yüzünü ekşitti, kaşlarını çattı ve vücut dilini kullanarak oradan birilerinin gelmekte olduğunu anlattı.

Mahkûmlar balyozlarını alıp hemen araziye dağılırken Adanalı, gözcünün geldiği yere doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Anlatıcı oturduğu taşın üzerinden kalktı, onun gidişini izledi. Adanalı hiç duraksamadan korkusuzca ilerlemekteydi. Anlatıcının görüş alanından çıkmasından on beş dakika sonra Adanalı sakin bir ifadeyle geri döndü.

Adanalı aynı taşın üzerinde oturmaya devam eden anlatıcının yanına gitti. Herkes balyozlarını bırakıp Adanalı'nın ve anlatıcının etrafını sardı. Merak mahkûmların gözlerinden oluk oluk akıyordu. Yüksek sıcaklık, gözlerden akan merakı bile yere değmeden buharlaştırıyordu. Sıcak, mahkûmları sadece somut olarak değil soyut olarak da avucunun içine alıyor, onları bir mengene gibi sıkıyordu. Onların sahip olduğu her nesneyi büyük bir iştahla buharlaştırıp yok ediyordu. Yok edemediklerine ise verebildiği tüm zararı vermeye çalışıyordu.

"Eee abi, muhafızlar gelmiyor mu? Yanlış alarm mı?"

"Ortalıkta muhafız falan yok. Sanırım arkadaş hayal görmüş. Hep sıcaktan. İnsana bazen oyunlar oynuyor."

"Anladım. Başına güneş vurmuş garibin. Bir nevi çölde serap görmüş. Buranın da çölden farkı yok zaten."

"Evet, aynen dediğin gibi. Boşu boşuna heyecan yaşadık. Hikâyen de yarım kaldı."

"Bir şey olmaz abi, ne önemi var... Yeter ki başınıza kötü bir şey gelmesin. Öyküye kaldığı yerden devam ederiz. O kolay. Size zarar gelmesin yeter ki."

"Hadi herkes toplansın. Tehlike falan yok. Gözcü serap görmüş. İzmirli hikâyeye kaldığı yerden devam edecek."

Serap gören gözcünün yerine başka bir mahkûm, gözcü olarak seğilip gönderildi. Eski gözcü-yeni dinleyici olan mahkûm, utancından arkadaşlarının yüzüne değil yere bakmaktaydı. İçinden, bir şuval inciri berbat ettim, diyip kendi kendini paylıyordu. Dinleyiciler yerini aldığında anlatıcı son bir kez etrafına baktı. Nerede kalmıştık, diye sordu; dinleyiciler ağzını ağamadığından Adanalı cevap verdi. Nerede kaldığı hatırlatılınca, anlatıcı hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

Hatırladım, hatırladım. Evet, romanımı yayınevlerine gönderme kısmında kalmıştık. İşte ev arkadaşlarımla gazıyla romanımı biręok yayınevine gönderdim. Bana kalsa sadece bir-iki büyük yayınevine gnderecektim. Onlar kabul ederse romanım basılacak, kabul etmezse basılmayacaktı. Ama arkadaşlarım sadece büyüklerinde değil, kğk yayınevlerinde de şansımı denemem gerektiğini söyledi. Hatta bu konuda isteksizliğimi dile getirince kğk yayınevlerine romanımı ulaştırma görevini onlar üstlendi. Büyük yayınevlerine şoğunlukla romanın kopyalarını kargoyla gönderirken, kğkleri için interneti kullandık. Yani ben fotokopiciye gidip romanın beş altı tane şıktısını alırken, onlar internetten kğk yayınevlerinin e-posta adreslerini bulup onlara benim e-postamla eserimi yolladılar.

İlk iki ay hiçbir yerden cevap falan gelmedi. Oysa ben her gün büyük bir umutla postacının yolunu gözlüyor, gün içinde defalarca e-postamı kontrol ediyordum. Postacı faturalar dışında başka bir şey getirmeyeli seneler

olmuştı. E-postam da saçmalıklarla dolup dolup taşıyordu. Gereksiz postaları silmekten yorulduğum vakitler oluyordu.

Cevapsız geçen her gün bir fare misali içimdeki umudu parça parça kemirdi ve sonunda ardı ardına gelmeye başlayan olumsuz cevaplar umudumu tamamen yitirmeme neden oldu. Bu işe keşke hiç başlamasaydım, dedim. Keşke romanımı kimseyle paylaşmasaydım. O gece içkiyi fazla kaçırmıyaydım. Sırrımı saklasaydım. Ölene kadar onu saklasaydım; o zaman bu kadar yıkılmaz, yerle bir olmazdım. Ama keşkeler hiçbir işe yaramıyordu.

Yayınevleri genelde ret cevaplarına eserimin onların yayın politikasına uymadığını neden olarak göstermişlerdi. Bazılarıysa romanımın yeterince iyi olmadığını tatlı bir dille açıklamışlardı. En azından bana zaman ayırıp cevap gönderme inceliğinde bulunmuşlardı; çünkü birçoğu bunu bile yapmamıştı. Eserimi gönderdiğim yayınevlerinin büyük bir kısmından ses soluk çıkmamıştı.

Arkadaşlarımla boşu boşuna o kadar hayal kurmuştuk. Bazı günler evde romandan kazanacağım paraları nasıl harcayacağımızı bile ciddi ciddi tartışmıştık. Ama ne olmuştı, kelimenin tam anlamıyla avucumuzu yalamıştık. Üstelik ben kargo ve fotokopiye dolusuyla para bayılmışım. Zamanla bu muhabbet kendi aramızda konuşulması yasak konulardan biri halini almıştı. Doğal olarak bu duruma en çok ben sevinmişim. Ne de olsa bu hezimetin ana karakteri ben oluyordum.

Zaten romanım için gelen son ret mesajından dört ay sonra üniversiteden mezun olmuştum. Mezun olur olmaz da güzel bir iş bulmuş, tek başıma başka bir eve çıkmışım. Yeni iş, yeni ev, yeni dertler, yeni sorunlar, yeni arkadaşlar, yeni insanlar derken roman fiyaskosu tamamen

yenilikler silsilesinin altında kalmış, aklımdan çıkmıştı. Bir yıla yakın bir süre iyi para kazanmış, iyi vakit geirmıştim. Aslında bir daha dışınunca o yıl o kadar da iyi geçmemişti. Bir yıl boyunca doğru dışgün tatil bile yapamamıştim. İt gibi çalışmış, iş dışında bir şey dışınemez hâle gelmiştim. Tüm hayatım işten ibaretti. Rüyalarımnda bile işteydim. Yine de tembelliğe alışmış bir beden için yararlı bir alıştırma olmuştu. Gelecek hakkında beklentilerim artmış, akabinde kendime olan güvenim tavan yapmıştı. Güzel günler beni bekliyordu. Aydınlık bir gelecek. Bol para, karı kız, falan filan.

Bu rüya, bir gün işten atıldığını öğreninceye kadar sürdü. Kendimi işle o kadar özdeşleştirmiştim ki onsuz bir gelecek hayal etmemiştim. Bana kalsa emekli olana kadar o şirkette çalışacak ve bileğimin hakkıyla üst kademelere ıkacaktım. Ama küresel ekonomik krizin Türkiye'yi de etkilemesiyle şirketten ilk atılanlardan oldum. İtiraz edemeden kendimi bir anda kapının önünde buldum. Çocuklar için alınıp biraz büyüyünce kapı dışarı edilen köpekler gibiydim.

O ana kadar çalışanların emeği üzerinden dolusuyla para kazanan şirket sahipleri, kazandıkları paranın biraz azalması tehlikesiyle karşı karşıya kalınca işçi çıkarmaya başlamışlardı. Oysa her birinin bizim emeğimiz sayesinde milyarlar kaldırdıkları zamanlarda bize sadece kazandıklarının kırıntılarını vermekle yetiniyorlardı. O zaman sorun yoktu. Bizim üzerimizden yeni evler, yeni arabalar alırlarken her şey güllük gülistanlıktı. Ama o büyük ceplerine biraz daha az para gireceğini anladıklarında bütün sorumluluk ve suç bizim üzerimize atılmıştı.

Neyse, işten ıkarılmam, daha doğrusu atılmam, beni ve benle birlikte içinden olan birçok meslektaşımı darmadağın etti. Sanırım o günlerde

çoğumuz aynı şeyleri hissettik, aynı sorunları yaşadık. Belki birlik olsak birbirimize kol kanat gersek, o zor günler daha rahat atlatılabilirdi. En azından şirketlerden hesap sorabilirdik. Ama her birimiz kendi bok çukurunda, bireyciliğinin mağduru oldu. O kadar özgür ve gururluyduk ki birbirimizin yardım çığlıklarına kulaklarımızı tıkamıştık. Kendi çığlıklarımızla sağır olmuştuk.

İşe o kadar alışmıştım ki, onsuz ne yapacağımı şaşırdım. Önceden işyerinde çabucak geçen zamanı, evde nasıl geçireceğim hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Kitap okumaya çalıştım, dışarı çıktım, film izledim; ama hiçbir derdime çare olmadı. Boş saatler geçmek bilmiyordu. Üstelik para sıkıntısı da yakın gelecekte baş gösterecekti. Şimdilik problemler sahnesine çıkmak için sırasını bekliyordu.

İş aradım, aramadım değil, ama ekonomik kriz yüzünden herkes işçi çıkarmakta işletmelerini küçültmekteydi. Artık bir işçi, iki işçinin yapacağı işi aynı maaşa yapmak zorundaydı. Yapmak istemezse, onun yerine dışarıda aynı paraya hatta daha azına çalışmaya razı dolusuyla işsiz insan vardı. Durumuna şükretmeli, çok çalışmalı ve az düşünmeliydi. Salla başını al maaşını, daha doğrusu yarı maaşını.

Hayatımı baştan aşağı değiştiren e-postanın geldiği güne kadar, çalıştığım bir yıl boyunca bir kenara koyduğum parayı yiyerek yaşadım. Hem çalıştığım hem de işsiz olduğum zamanlarda tasarruflu yaşayan biri olduğum için para sıkıntısını kendi kendime çözebildim. Ama tahminen birkaç ay içinde tüm birikimlerim tükenecek, ailemin yanına taşınmak zorunda kalacaktım. Şans mı yoksa şansızlık mı bilmem; ancak o e-posta bunun başıma gelmesini engelledi.

E-postayı ikinci kez okuduktan sonra bir süre ne yapacağımı şaşırdım. Sevinsem mi üzülssem mi, karar veremiyordum. Bu kadar geç gelen bir cevaba nasıl yanıt vermeliydim ya da yanıt vermeli miydim? şu saatten sonra romanımın yayımlanması hayatımda çok bir şey değiştirebilir miydi? Yayınlanacak romanım sayesinde iyi para kazanıp şu hayvan gibi yaşadığım hayattan kurtarabilir miydim? Romanım çok satanlar listesine girip beni zengin edebilir miydi? Bu sorulara yanıtlarım olumsuzdu; ama telif hakkı olarak alacağım para ailemin yanına gidişimi bir iki ay erteleyebilirdi. Bundan fazlasını beklemiyordum.

Yayınevinin adresine bir kez daha baktım. Yayınevi şehir merkezine yakındı. Bir otobüsle kırk beş dakika sonra orada olabiliyordum. Ama kendimi buna hazır hissetmiyordum, insan içine çıkacak bir halde değildim. Saçım sakalım birbirine karışmış arap saçına dönmüştü. Hem leş gibi de ter kokuyordum. Vücudumdan yayılan kokular midemi bulandırıyordu. En son ne zaman banyo yaptığımı unutmuştum. En son ne zaman dışarı çıktığımı da hatırlamıyordum.

Yarın giderim, dedim. Sonra o günün cuma olduğu aklıma geldi. Hafta sonu kapalı olabilir. En iyisi pazartesi günü gideyim. Ruhen ve bedenem kendimi buna hazırlamam gerek, diye düşündüm. İlk önce şöyle iyice yıkanmalıyım, kıyafetlerimi yıkayıp ütölemeliyim. Daha sonra romanımı bir kez daha okumalıyım. Doğru, adamlar roman hakkında sorular sorabilir. Oysa çoktan romanı unuttum. Romanda neler olup neler bitiyordu, hepsi aklımdan uçup gitmiş. Sanki onun yazarı ben değilmişim gibi. Evet, sanki başka biri yazmış gibi. Biri yazıp önüme koymuş, işte bu senin romanın demiş.

Böyle kendi kendimle konuştum biraz. Epeydir dışarı çıkmadığımdan ve kimse ziyaretime gelmediğinden kendi kendime konuşma alışkanlığı edinmiştim. Sonuçta birileriyle konuşmak zorundaydım. Aksi takdirde konuşma yetimi kaybedebilirdim. Kendim dışında arada sırada nenem gibi televizyon dizilerindeki karakterlerle de konuşuyordum. Bu alışkanlıktan en kısa sürede kurtulmalıydım. Yayınevindekilere deli görüntüsü vermek istemezdim.

Bilgisayarımın başına geçtim, internette yayınevinin adını arattım. Kutsal bilgi kaynağından yayınevi hakkında bilgiler almayı planlıyordum. Yayınevinin internet sitesi yoktu; işin garip yanı internette yayınevi hakkında bir satır dahi bilgi yoktu. Hiç mi kitap yayımlamamışlardı? Bir kitap yayımlasalar bile online kitap alışveriş sitelerinde adları geçerdi. Garip bir durumla karşı karşıyaydım. Şu zamanda internet sitesi olmayan yayınevi var mıydı?

Üstüne üstlük bu adda bir yayınevi daha önce hiç duymamıştım. İzmir’de zaten belli başlı birkaç tane yayınevi vardı. Onlara da romanımı göndermiş cevap alamamıştım. Aklıma şöyle bir cevap geldi: Yayınevi adını değiştirmiş henüz yeni adıyla kitap çıkarmamıştı. Ondan ötürü adı sanı duyulmamıştı. Mantıklı bir cevaptı. Olamaz mıydı? Bana olabilir gibi geliyordu. Aklımdaki şüphe bulutlarını savmak için yayınevinin telefonunu aradım. Aramadan önce epey heyecanlandım. Telefonda konuşma konusunda her zaman çekingenimdir. Zorda kalmadıkça kimseyi aramam. Arandığımda da arayan bilmediğim bir numaraysa açarken çok zorlanırım. Bazen açmam bile. İnsanlarla yüz yüze konuşmak dahi benim için bu kadar zor iken, telefonla konuşmak bana cidden korkunç geliyordu.

Ofisi aradım aradım, ama açan olmadı. *Meşgullerdir*, dedim. *Ofiste kimse yoktur. Yemeğe çıkmışlardır belki de*. Son çare e-posta attım yayınevine. Buna da cevap vermezlerse ofislerine gitmeyecektim. Birileri benimle kafa buluyor olabilirdi. Gerçi benle kim uğraşacaktı ki? Bana şaka yapacak kadar benimle ilgilenen biri var mıydı şu dünyada?

Attığım e-postada aldığım haberdan dolayı çok sevindiğimi, İzmir’de yaşadığımı ve pazartesi günü ofislerine uğrayabileceğimi yazdım. Akşama kadar bilgisayarın başında oturup, onlardan gelecek cevabı bekledim. Ne yemek yedim, ne de... Bir dakika, pardon.

Anlatıcının boğazı gıcıklanmış, sesi çatallaşmıştı. Pardon biraz su içmeliyim, dedi ve matarasını çıkardı. Sırtını mahkûmlara dönüp matarasından birkaç yudum su aldı. Sıcak bir ramazan günü sokağın ortasında, oruç tutanların susamış bakışları arasında sopsoğuk suyu kafasına dikiyormuş gibi hissediyordu. Mahkûmlara arkasını dönse de mahkûmlar onun ne yaptığını biliyorlardı. Matara başka ne için kullanılabilirdi? O su içerken mahkûmlar en son ne zaman su içtiklerini hatırlamaya çalışıyorlardı.

Susuzluktan bayılacak seviyeye gelene kadar hapishanede kimseye su verilmiyordu. Oraya geldikleri ilk günlerde mahkûmlar sıcaklığa ve yorucu tempoya dayanamayıp ikide bir bayılırlardı. Ama gün geçtikçe hem sığağa hem de taş kırmaya alışır, susuzluktan bayılmaları bir haftayı bulurdu. Daha sonraysa kademeli olarak bu süre arttıkça artardı. Rekor Adanalını’ndı; bayılmadan üç ay çalışabiliyordu.

Mahkûmların ölmesine izin verilmiyordu. İşkence ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Mahkûmun bir hafta içinde susuzluktan ölmesi, ceza vericiler için istenen bir durum değildi. Susuzluğu, sıcağı, acıyı ve yorgunluğu yıllarca çekmeliydiler. Öyle bir noktaya gelmeliydiler ki, ölümü yaşama tercih etmeli, ama kendi canlarını dahi alamamalıydılar. En doğal haklarından biri olan kendi yaşamlarını sona erdirmek de dâhil, bütün haklarının ceza vericilerin elinde olmasının kahrını çekmeliydiler. Bu hapisanede bir kukladan ibaret olduklarını anlamalıydılar.

Orada acı çekmek için bulunuyorlardı. Sadece çekilecek acı onlara aitti. Başka hiçbir şeyleri olmamalıydı. Şuurlarının açık olması yeterliydi. Böylece acının her zerresi beyinleri tarafından algılanmalıydı. Yaşamlarına devam edecekleri kadar su ve yiyecek alıyorlardı. Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Muhafızları kandırmaya çalışanlar her zaman oluyordu. Daha fazla su ve yiyecek için kim numara yapmazdı ki! Ama şu ana kadar hiçbiri bu konuda başarılı olamamıştı. Özel eğitilmiş, insan sarrafı muhafızların gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Muhafızları kandırmaya çalışanlar daha fazla acıya ve işkenceye maruz kalıyordu. Gerçi acının fazlası veya azı bir süre sonra anlamını yitiriyordu. Sınırlar gittikçe silikleşiyor, birbirine karışıyordu.

Bundan ötürü her mahkûm bir süre sonra acıya boyun eğiyor ve işkenceyi kaderleri belliyordu. Muhafızlara ne karşı geliyor ne de onları aldatacak planlar yapıyorlardı. Ellerinden kara bahtlarını kabullenmekten başka bir şey gelmiyordu. Bükemedikleri eli, yani işkencecilerin ellerini öpüyorlardı.

Arada sırada hapisaneye mazoşistler de düşüyordu. Sayıları azdı; ama muhafızlarda yarattıkları şaşkınlık inanılmazdı. Tüm keyifleri mahkûmlara acı

ektirmek olan ve onların ığlıklarında, yalvarışlarında hayatlarının anlamını bulan bu muhafızlar gözlerinin önünde glen, zevk ğlıkları atan kişilere anlam veremiyorlardı. Bu durum onların doğasına aykırıydı. Alışkın oldukları gözyaşlarına ve acı inlemelere ulaşmak için şiddetin dozunu yükseltiyorlar; ama bu, mazoşistlerin aldıkları keyfi daha da arttırıyordu. Sonunda muhafızlar çaresiz kalıyor, onları rahat bırakmak zorunda kalıyorlardı. Birkaç saat sonra ise mazoşistler onlar için itinayla hazırlanmış psikolojik işkence bölümlerine gönderiliyorlardı. Orada her biri için özel işkenceler hazırlanıyor, onlara ellerinden geldikçe ruhsal acılar ektiriliyordu. Ne yazık ki mazoşistler de bu işkence kısı kacından kurtulamıyorlardı. arklar altında onlar da eziliyordu.

Anlatıcı tekrar mahkûmlara döndü, matarasını cebine koymaya hazırlandı. O birkaç saniye içinde, hapishaneye yeni gelmiş olan Hasan, anlatıcının üstüne atlayıp matarayı elinden aldı. Hayvansı bir gülüşle mataranın kapağını açtı. Kapak titreyen ellerinden düşüp toza toprağa bulandı. Matarayı kafasına dikti ama mataradan bir yudum su bile gelmedi. Anlatıcı ve mahkûmlar ona zgn gözlerle baktı. Kimse onu durdurmadı. Bu manzaraya defalarca şahit olmuşlardı.

Hasan matarayı delice sallıyor dibine hızla vuruyor lakin mataranın ağzı tıpalıymış gibi hiç su gelmiyordu. Kafası karışmıştı: Matara doluydu, içindeki su matarayı salladıkça çalkalanıyordu. Suyun sesini duyabiliyordu; ama ona dokunamıyordu. Parmağını mataranın ağzına soktu, o şekilde ters çevirdi. Yine de bir damla su dahi parmağına değmedi. Hasan sonunda sinirden kakhahalar atarak matarayı yere fırlattı. Yere dşen mataradan tek bir damla su bile dışarı çıkmaya tenezzül etmedi.

ikileme

Adanalı Hasan'ı sarstı, kendine gelmesi için sert bir tokat attı. Onu yere oturtup ona durumu baştan sona anlattı. Anlatıcı ise yerdeki matarasını alıp temizledi. Hasan her şeyi anladıktan sonra gözleriyle ondan özür diledi. *Keşke ağzımı açabilsem de özrümü dile getirebilsem*, diye iç geçirdi. Anlatıcı bunu anlamış olacak ki onu rahatlatmak için sırtına hafifçe birkaç kez vurup hikâyesine devam etti:

Dört gözle beklediğim cevap saat 23.23'te geldi. Stres atmak için siteden siteye amaçsızca dolaşırken e-posta uyarı sesiyle kendime geldim: *dıdıt*. Tam da bu saatten sonra göndermezler ya da yarın gönderirler, diye düşünürken cevap gelmişti. Hemen açıp okudum. Cevap şöyleydi:

Tabii ki gelebilirsiniz. Gelmeyi kabul ettiğiniz için asıl biz size teşekkür ederiz. Kendinize iyi bakın, pazartesi görüşürüz.

Saygılarımla,

Osman Ç.

ZA Yayınları

Anlaşılan editör Osman Bey kısa ve net yazmayı seven biriydi. Konuyu uzatmadan, söylenmesi gerekenleri söylemişti. Büyük ihtimalle sıcak ve samimi biriydi. Süslü püslü sözcüklere gerek duymamıştı. Acaba dış görünüşü nasıldı? Uzun muydu, kısa mıydı? Gözlüklü müydü?

Bilgisayarı kapatmadan başından kalktım. Torrent'i açık bırakmıştım. Hafta sonu izlemeyi planladığım bir-iki film sabaha kadar inerdi. Sonra yatağıma sırt üstü uzandım ve kendimi mutlu hissettiğim anlarda yaptığım gibi tavandaki çizgileri izleyerek pazartesi gününü hayal ettim: Ofisin kapısından içeri girişimi, editörün elini sıkışımı, onunla konuşmamı, neler söyleyeceğimi, nasıl gülümseyeceğimi, onun gözlerinin içine nasıl bakacağımı, romanımı nasıl anlatacağımı... Hayaller kurarak uykuya daldım o gece. Haftalar sonra ilk kez gece yarısından önce uyumayı başarmıştım.

Ve uzun süredir ilk kez deliksiz bir uyku çektim. Ne bir rüya ne de bir kâbus gördüm. Cumartesi günü işi gücü olan normal insanlar gibi erken kalktım, elimi yüzümü yıkayıp kahvaltı yaptım. Ekmek almak için bakkala gittiğimde bakkalcı dayı bile beni bu kadar erken saatte görmekten ötürü şaşırdı. Hayırdır erkencesin bugün, diyip kakhahayı bastı. Bense yapmacık bir gülümsemeyle bakkaldan çıktım. Kulağımda yol boyunca bakkalcının yılışik kakhahasının tınısı yankılandı.

Güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra uzun süredir kullanılmadığı üstündeki tozlardan belli olan çalışma masama geçtim. Islak mendille masanın üzerindeki tozları sildim ve romanımı okumaya başladım. Okurken cidden romanda neler olduğunu unuttuğumu fark ettim. Bazı ana olayları hatırlıyordum; ama o olayların ardından ne geleceğini bilmiyordum. Ayrıntılar tamamen hafızamdan silinip gitmişti. Sanki bu romanı daha önce hiç okumamıştım. Kitabı ilk defa okuyormuşum gibi bir duygu içindeydim.

Eserimi okurken bir yandan küçük notlar alıyor, bir yandan da, "Vay be!" diyordum. "Vay be, sen neymişsin! Harbiden iyi iş çıkarmışsın da haberin yok. Oğlum senin gibi bir romanı yayımlamayı kabul etmeyen editörler ölsün.

Zaten onlar bir boktan anlamazlar. Kendini boşuna o kadar üzmüşsün. Onların tek bildikleri iş atıp tutmak, başka bir işe yaradıklarını gördün mü? Görmedin. Kolaysa kendileri böyle bir şey yazsınlar da görelim. Oradan atıp tutmak kolay. Üretilen bir şey hakkında konuşmak o şeyi üretmekten çok daha basit. Çamur at izi kalsın hesabı.”

Aniden sustum, çünkü yine kendimle konuşuyordum. Romanı okumayı bırakmış kendimle çene çalıyordum. Oysa şu alışkanlığı bırakacaktım. Hem de hemen iki gün içinde. Aslında sadece kendi kendimle konuşmayı değil tırnak yemeyi ve burun karıştırmayı da bırakmalıyım. Heyecanlandığımda bunları yapmamam gerekirdi. Bunların hepsi, karşıdaki insanların gözünde eksi puanlar demekti.

Cumartesi günüm kısaca romanımı okumak ve saçım sakalımdan kurtulmakla geçti. Romanımı bitirir bitirmez aldığım notları temiz bir sayfaya geçirdim, kaybetmemek için bilgisayar masasının yanına koydum. Kâğıdı bırakırken torrent’e baktım. İki film de inmişti. İkisini de diğer gün izlemeyi planlıyordum.

Banyoda iki saat kalmışımdır herhalde. Saçlarımı üç kez şampuanladım. Berbere yağlı saçlarla gidemezdim. Arkamdan konuşmasını istemezdim. Baştan aşağı kendimi bir güzel çitiledim. Tüm kir ve paslardan kurtuldum. Kirli derimi kazıya kazıya yok edip altından yeni bir deri çıkardım. Bir yılan misali deri attım. Dışarıda giyebileceğim yeni bir deri.

Berberde yine sıra beklemek zorunda kaldım. Hiçbir zaman berber dükkânlarındaki gereksiz yoğunluğu anlayamadım. Ne zaman berberin önünden geçsem bomboş olurdu. Ayda yılda bir kez içeride tıraş olan bir kişi ya görür ya görmezdim. Oranın önünden geçerken hiçbir zaman kalabalıkla

karşılaşmazdım. Genelde ırak içerde televizyon izler, berber ise karşıdaki kahvede oturuyor olurdu. Ama ne zaman tıraş olmak için berbere gitsem tıklım tıklım dolu bulurdum içerisini. Tüm mahallelinin erkekleri aynı anda mı tıraş olmaya karar verirdi? Ya da bilinmez bir güç tarafından aynı anda oraya mı ekilirlerdi? Berberlerin bilinmeyen psişik gleri mi vardı? Hala mantıklı bir cevap bulabilmiş değilim.

Berber mevzusunda kafamı karıştıran bir başka konu ise orada bulunan dergiler. Zaman geçirmek için önce gazetelere bakar sonra dergilere geçerdim. Berberde asla kaliteli bir gazete bulunmazdı. Ancak bulvar gazetelerine rastlar, o gazeteleri de beş dakika bile okuyamadan, daha doğrusu gazetede okuyacak bir şey bulamadan bırakırdım.

Gazetelerin ardından, kullanılmaktan yıpranmış, parçalara ayrılmış dergilere geçerdim. Genelde aylar öncesinin dergileri olurdu bunlar. Ama işin garibi hepsinin özel, teknik dergiler olmasıydı. Örneğin ticari, tıbbi, askeri dergiler vardı ve gayet karışık ve detaylı bilgiler verirlerdi. Okur okur bir bok anlamazdım. Anlamamam normal, ama o dergilerin küçük bir mahalle berberinde bulunması anormaldi. Berber böyle dergileri nereden bulup getiriyordu? Belki de Berberler Odası bu dergileri toplu şekilde alıp bütün berberlere dağıtıyordu. Başka bir cevap aklıma gelmiyordu.

Berberler konuşkan olmalarıyla nldrler, değil mi? Mahallenin bir şit psikologlarıdır. Her şey hakkında az çok bilgileri vardır. Ama bizimki somurtkanın, ekşi suratlının nde gidenidir. Aramızda geçen tek muhabbet berber koltuğuna oturmamdan sonra berberin ne istersin, saçlarını nasıl keseyim sorusudur. Bu soruyu sorarken nedense uzamış saçlarımı acayip bir

keyifle karıştırırdı. Tabii bir de tıraş bittikten sonra duygusuz bir şekilde, "Sıhhatler olsun," der, parasını alırdı.

Saçsız sakalsız bir hâlde eve döndüm. Yüzüm ve kafam güneş ışınlarını kıl tüy olmaksızın direk olarak almaktan dolayı çok mutluydular, az kalsın sevinçlerinden dile geleceklerdi. Ama onlara gün yüzü göstermeyip eve kapandım. Elbiselerimi yıkayıp ütüledim. Pazartesi ne giyeceğime karar verdim. Kendime sade bir akşam yemeği hazırladım, yedim. Bilgisayara geçtim, not aldığım kâğıdı baştan sona birkaç kez okudum. Ezberlemeye çalıştım, ama beceremedim. Beynim kullanılmaya kullanılmaya pas tutmuştu. Önce biraz alıştırma yapmam gerekiyordu. Ama alıştırma yapacak vaktim yoktu.

Bilgisayarı kapatmadan, yine yatağa uzandım. Bilgisayarım üç gündür hiç durmadan çalışıyordu. Allah bilir kasa alev alacak kadar sıcaktı. Kasanın içinde yaşayan böcekler bile yangın tehlikesiyle bilgisayarımı tahliye etmişti. Bilgisayarı kapatamazdım: Dizi indiriyordum ve onun bitmesini beklemek zorundaydım. En az üç gün daha açık kalacaktı yadigâr, ama alışkındı bu duruma. Rekori hiç durmadan sekiz gün çalışmaktı. Zaten o günden sonra bir daha eski haline dönemedi.

Yatağım ter kokuyordu. Banyo yaptığımdayla olsa gerek, burnum hassaslaşmıştı. Demek ki koku alma duyum, kirli olduğum zamanlarda kendi vücudumdan yayılan ter kokusuyla aptallaşıyordu. Yine aynısı olacaktı, ama bu sefer yataktan ve çarşaflardan yayılan kokularla.

Burnum ter kokusuna alıştıktan sonra odamın tavanındaki santimetrelilik tırtıklara ve çukurlara bakıp onları bir şeylere benzetmeye çalıştım. Bir boka benzemiyorlardı, zorlarsam yer şekilleri haritasına

benzetebilirdim. Tırtıklar dağlar, çukurlar göller olabilirdi. Ben de o yer şekillerinin arasında nereye gideceğini bilmeyen küçük bir karınca. Bir o tarafa bir bu tarafa. Haa... Haaa... Haaa... Hapşu!

Hapşırma sesi çıktığı ses tellerinden fazla uzaklaşmadan sıcaklığın saldırısına uğrayıp buharlaştı. Sıcaktan kaçmayı başaranlar dinleyicilerin kulak zarlarına saklanmıştı. Orada dahi fazla barınamayacaklardı.

Hapşırın anlatıcı burnunu koluyla silerken Adanalı dışından, mahkûmlarsa içinden çok yaşa dedi. Anlatıcı âdeti olduğu üzere iki sefer burnunu çekti. Gözlerinden çıkıp burun kanatlarına doğru düşmekte olan birkaç yaş damlasını burnunu sildiği kolunda kuruttu. Kurutmasa da olurdu, sıcak onu yaş damlalarından seve seve kurtarırdı.

"Siz de görün arkadaşlar. Güneşe bakınca hep böyle olur."

"Ne olur?"

"Hapşırırım. Bir yerlerde okumuştum sanırım. İnsanların üçte birinde olurmuş bu. Güneşe baktıklarında ya da aydınlık bir ortama girdiklerinde hapşırırlarmış."

"Hadi be, bana hiç olmaz. İster güneşe bakayım ister aydınlık bir yere gireyim, etkilemez beni."

"Genetik bir durum herhalde, bazı insanların dilini kıvrıramaması gibi."

"Okumuş adamın hâli bir başka oluyor tabii."

"Estağfurullah, bir-iki şey biliyoruz. Onlar da bir işe yaramayacak, saçma sapan şeyler. Sen daha çok şey biliyorsundur eminim."

"Senin bildiğin şeylerle benim bildiğim şeyler farklı. Ben hayat üniversitesinden mezunum. Her ortama girip çıkmışlığım var. Zaten o yüzden buradayım. O ortamlarda az vukuatımız olmadı. Bir ben bir Allah bilir. Sen üniversite mezunusun, mürekkep yalamış adamsın. Bilmediğim birçok şey biliyorsundur."

"Haklısın abi, ikimizin de ustalık alanları başka. Seni ortamlar bozmuş, beni de kitaplar bozdu. Okuduklarım kanıma girdi, beni yanlış yola soktu. Ama sonunda paçamı kurtarmamı da yine onlar sağladı, o ayrı."

"Hadi koçum, fazla muhabbet etmeyelim. Hikâyene kaldığımız yerden devam edelim. Benim ses yavaştan gidiyor. Gönül isterdi ki uzun uzun muhabbet edelim; ama... Öhö... Öhö..."

"Helal abi, helal."

Nerede kalmıştık? Pazar gününe geçmiştik, değil mi? Yani kader gününden bir önceki güne. Pazar günü sabahın altısında uyandım. Oysa çalar saatim beni saat sekizde uyandıracaktı. Öyle kararlaştırmıştık. Tüm planlarımız alt üst oldu. Sabahın köründe cep telefonumun ortalığı velveleye vermesiyle yataktan fırladım. Çalar saatim de olduğu yerde zıpladı. Bu sabah uyandıran değil uyandırılan olmuştu.

Cep telefonumu elime aldım, arayan annemdi. Annemin beni uygun bir zamanda aradığına hiç şahit olmadım. Ya sabahın köründe ya da gecenin yarısında arardı. Aklına en olmadık zamanlarda gelirdim demek ki. Telefonu açmadan önce her zaman heyecanlıyordım. Acaba bizimkilerden birine bir

şey mi oldu, derdim. Babamın kalbi eskisi gibi değildi, sorun çıkarmaya başlamıştı. Kendi kendime, babama bir şey mi oldu diye sordum.

Yine aynı endişeleri yaşıyordum, ama annemi de telefonda bekletmemeliydim. Sonunda telefonu açtım. Annemin sesi kötü gelmiyordu. Kötü bir olay yaşanmamıştı:

"Alo anne, nasılsın?"

"İyiym oğlum, seni sormalı. Sen nasılsın? Hiç arayıp sormuyorsun, unuttun bizi iyice. Baban 'hayırsız evlat' diyip duruyor."

"Ben de iyiym anne, sağ ol. Ne yapıyım anne, iş güçten kafamı kaşıyacak vaktim yok. Yoksa aramaz mıyım hiç?" (İşten atıldığımı bilmiyorlardı.)

"Maşallah maşallah. Çalış oğlum, çalış. Zaman zor, ortalık işsiz kaynıyor. Çalış, para kazan, ama har vurup harman savurma kazandıklarını. Kızlara, arkadaşlara yedirme paranı. Zaten benim oğlum öyle şey yapmaz. Paranı bir kenara koy, koy ki evlendiğinde kullanasın." (Hemen evlilik mevzusu açılmıştı.)

"Yine başlama anne ya! Ne evlenmesi, daha gencim."

"Ne genci be oğlum? Ben senin yaşındayken sana hamileydim." (Yıllardır kullanıla kullanıla eskimeyen tek cümle kalıbı.)

"Tamam anne, tamam. Hayırlı bir kısmet bulursam hemen evleneceğim." (Geçştirme cümlesi.)

"Sen evlenmeye meyilli ol da gerisi kolay. Sana buradan, köyden helal süt emmiş bir kız buluruz." (Helal süt emmiş köylü kızı mı kaldı be anne?)

"Ne köyü be anne! Ben kendim sevip evlenmeliyim. Of, boş ver şu evlenme mevzusunu da bizimkiler nasıl söyle, kardeşim iyi mi? Babamın kalbi nasıl?"

"Hepsi çok iyiler çok şükür. Senin gelmeni bekliyorlar. Seni çok özlemişler. Kaç aydır hiç uğramadın köye evladım. Bir ara gel de hasretimiz dinsin be. Çok özledik seni."

"Ben de sizi özledim anne. İştten zaman bulur bulmaz geleceğim, söz. Sen merak etme beni, tamam mı? Ben çok iyiyim. Siz kendinize çok iyi bakın, beni kafaya takmayın."

"O nasıl söz oğlum? Bizim aklımız hep sende. Bu çocuk gurbet elde ne yer ne içer... İnsan, evladını merak etmez mi?"

"Tamam anne, hepinizin ellerinden gözlerinden öpüyorum. Herkese çok selam söyle. Fazla yazmasın."

"Aleykümselâm, onların da selamı var bak. Hadi oğlum, sağlığına dikkat et, kendine çok iyi bak."

"Tamam anne, sen de."

Telefonu kapattığımda gözlerimin yaşardığını fark ettim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Ne zaman annemle konuşsam hüznlenirdim. Çocukluğum, çocukluk hayallerim aklıma gelirdi. Küçükken karar vermiştim: Hayırlı bir evlat olacaktım. Annemin babamın gurur kaynağı olacaktım. Ama olamadım. İnsanın her zaman istediği, planladığı şeyler olmuyor şu hayatta. Hayat bazen kendi seyrini izleyip seni etrafa savuruyor. Bir bakıyorsun, hiç düşünmediğin biri hâle gelmişsin. Bir sabah kalkıyorsun, aynadaki seni tanıyamıyorsun.

Çocukken yalanı hiç sevmez, hiç yalan söylemezdim. Helee aileme katien. Yalandan yine hoşlanmıyordum, ama söylüyordum. Şu son birkaç ayda yalanın dibine vurmuştum. Yalan dolanla çevriliydi hayatım. Ne annem ne de babam işsiz kaldığını, koca şehirde yapayalnız ve sersefil yaşadığını bilmiyordu. Bilselerdi ne değışirdi? Üzülmeleri ne işe yarardı?

Zihnimde annemin görüntüsüyle bilgisayar başına geçtim. Beni bu melankoliden kurtarsa kurtarsa internet kurtarırdı. İnternet benim için bir tür uyuşturucu haline gelmişti, zihnimi rahatlatmak, günün sorunlarından kurtulmak için ona başvuruyordum. Beni bu konuda hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı. Beynimi her defasında boşalttı. İnternet dünyasında o kadar gereksiz şey vardı ki, insan ister istemez o saçmalıkların altında boğulup kendinden geçiyordu. Bir tür insanlıktan çıkma seansına giriyordu.

Ömrümden iki saati boşu boşuna, yararlı tek bir şey yapmadan internette geçirdim. Parayı değil ama, ömrümü har vurup harman savuruyordum. Karnımın acıktığını fark edince kahvaltımı yapıp tekrar yattım. Çalar saati kurmadım, ne zaman uykumu alırsam o zaman uyanırdım. İşsiz güçsüzlüğün tek güzel yanı istediğın kadar uyumaktı. Ağzından salyalar akıta akıta uyumak. Osura osura uyumak.

Dışarıda futbol oynayan çocukların gürültüsüyle uyandım. Birbirlerine bol bol bağırıp küfür ediyorlardı. Bu küçük çocuklar böyle pis küfürleri nereden öğreniyorlardı? Saçma bir soru oldu, farkındayım: En sevdikleri yerde, yani sokaklarda öğreniyorlardı. Nesilden nesle sadece atasözleri ve deyimler değil, yaratıcılık ürünü küfürler de geçiyordu. İyi ki de geçiyordu. Küfürsüz bir dil ne kadar sıkıcı olurdu, düşünsenize.

Çalar saatime baktım. Vay anasını, tam tamına altı saat uyumuştum ve o kadar saat bir rüya bile görememiştim. Bari film gibi bir rüya görseydim, şöyle koşturtmalı maceralı olanlardan. Ömrümden bir altı saati daha boş geçirmiştim bu arada. Ama dinlenmişim, kendimi dinç hissediyordum. İçimden dışarı çıkıp parklarda dolaşmak geliyordu. Koşmak, çocukları izlemek, çimlerde oturmak, gelen geçene bakmak, kızları kesmek vesaire. *Çıksam mı çıkmasam mı*, diye düşündükten sonra çıkmamaya karar verdim. Dışarı çıkmaya üşendim. Hep şu üşengeçlik illeti beni bu hale getirdi zaten. Doğru, işten atılmamın sebebi değildi, ancak bu kadar üşengeç olmasam hayatım daha keyifli, daha dolu dolu olabilirdi. Bezgin Bekir gibi bir adamdım. Nefes almaya üşeniyordum. İyi ki nefes almak refleks bir eylemdi. Yoksa onu bile yapmaya üşenirdim.

Pazar günümü anlatıp sizi sıkımayayım. O günün devamında kayda değer bir şey yaşamadım. Geçen gün indirdiğim iki filmi izledim. Zaten o gün yaşadığım en önemli şey annemin beni aramasaydı. Onun dışında hiçbir aksiyon olmadı.

O zaman gelelim dananın kuyruğunun koptuğu yere. Pazartesi günü çalar saatim beni büyük bir zevkle uyandırdı. Normalde kulağımı tırmalayan zırlaması bile o sabah hoşuma gitmişti. Hadi uyan, hadi uyan kahrolası diyordu. Bugün senin günün. Kendini göster adamım. Nedense zihnimdeki çalar saat Amerikan filmlerinden çıkmış gibi konuşuyordu. Göster onlara gününü adamım. 'Adamım' kelimesi ne kadar iğrenç bir kelime bu arada, 'kocacım' kelimesini anımsattığından olabilir.

Nasıl bir kahvaltı yaptığımı, kahvaltıda neler yediğimi anlatmama gerek yok. Bilgisayarı o gün dışarı çıkmadan önce kapatmadığımı da

anlatmam anlamsız. Ne kadar büyük bir heyecan içinde olduğumu tahmin edebilirsiniz. Editöre gitmek için dışarı çıkmadan önce banyo yapıp, gardırobumdaki en uygun kıyafetlerimi giydiğimi söylememe de gerek yok; onu da tahmin edersiniz.

Dışarı çıkarken romandan kısa kısa notlar aldığım kâğıdı da otobüste okurum diye yanımda götürdüm. Aklıma üniversite günlerim geldi. Otobüste vizelere, finallere hazırlanırdım. Evden çok otobüste çalışmışımdır üniversite hayatım boyunca. Otobüste çalışmayla da ne kadar iyi notlar aldığım ortada. Keşke dersi derste anlayıp hiç çalışmadan yüksek not alanlardan olabilseydim. Ama zekâ kapasitem o kadar iyi değildi. Belki de bu durumun sebebi internet ve bilgisayar ikilisiydi. Tek suçlu başkalarıydı zaten, asla suçlu kendimde aramak aklıma gelmezdi. Sanki zorla bilgisayar başına oturtuyorlardı beni, sanki zorla internete girmemi söylüyorlardı. Sanki...

Adanalı araya girmek zorunda kaldı. Anlatıcı konudan iyice sapmış, bir bakıma mala bağlamıştı. Birinin ona dur demesi gerekiyordu ve dinleyiciler arasında tek konuşabilen Adanalı olduğuna göre bu görev ona düşüyordu:

“Hop kardeşim, hop. Ne yaptın ya? Konudan iyice uzaklaştın.”

“Pardon abi, bu konularda dertliyim de, dilim bir açılınca duramıyorum. Kusura bakma. Dalıp gitmişim.”

“Ne kusuru, sadece arkadaşları düşünüyorum. Ne kadar hızlı anlatırsan muhafızlara yakalanma ihtimalimiz o kadar azalır. Yakalanmamız zor, çok zor,

ama öykü yarım kalırsa fena. Bir daha muhafızların gitmesini beklemek zorunda kalırız. O vakte kadar da kim öle kim kala.”

“Yerden göğe kadar haklısın abi. Boş anıma denk geldi. Uzattım da uzattım, haklısın.”

“Haklıyım, haklıyım ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Gerçekler ortada, onlara göre hareket edip onlara ayak uyduralım. Yoksa işimiz yaş.”

“Tamam abi, hikâyeye devam edeyim mi?”

“En iyisi biraz bekleyelim de tuvalet molası verelim. Ondan sonra devam ederiz.”

“Olur.”

Adanalı topluluğa dönüp tuvalet molası verildiğini söyledi. Tuvaleti olan iki kişi Adanalıyla oradan uzaklaşıp toprağa işedi. Toprağa işedi dediysek sular seller gibi işemediler. Üç kişiden toplam dört damla çiş ya düştü ya düşmedi. İşemek eylemi de ne yazık ki burada anlamını yitirmişti. Bu sıcakta sözlükteki anlamlar dahi tutunacakları soğuk bir dal arıyorlardı. Toza toprağa karışıp yok olmak işten bile değildi.

Çişe gidenler geri döndüğünde hikâye kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlanıyordu; ancak çiş kelimesini duyduktan sonra çiş geldiğini fark eden anlatıcı da onlardan sonra işemeye gittiğinden, hikâye biraz daha beklemek zorunda kaldı. Hikâyenin çiş gelmediğinden dolayı dinleyiciler şanslıydı, bir de onu beklemek zorunda kalmamışlardı.

Anlatıcı doğal olarak elini yıkamadan geri döndü ve kirlenen elini taşla silerek temizledi. Taş bu sefer de insanoğlu yüzünden temizliğini yitirdi.

“Hikâyeye devam edeyim mi abi?”

Çişini ettikten sonra kendini yeniden doğmuş gibi hisseden Adanalı, hayatından memnun bir şekilde cevap verdi:

"Et koçum et!"

Pazartesi sabahı dışarıya çıktım. Dışarısı yanıp kavruluyordu. Sokağa adım atar atmaz terlemeye başladım. Burası kadar sıcak değildi ama burası kadar sakın de değildi. Her yer insan kaynıyordu. Uzun zamandır dışarı çıkmadığımdan olsa gerek, bu kalabalık bana bir acayip geldi. *Bu kadar insanın, bu kadar arabanın sokaklarda ne işi var, dedim. Ne bu kalabalık? Bu insanlar böyle koşarcasına nereye gidiyorlar? Neden bu heyecan? Neden bu acele?*

Herkes benim gibi boş gezenin boş kalfası değildi. Kimisi işine, kimisi evine, kimisi sevgilisine gidiyordu. Bir baltaya sap olamadığımdan dolayı yadırgıyordum bu durumu. Sakın olun demek geliyordu içimden. Rahat olun, şoförler siz de kornaya basmayın ikide bir. Daha sarı ışık yanıyor, kör müsünüz?

Kapının önünde bir süre bekledim. Önümden akan insan seline girmeye tereddüt ediyordum. İnsan kalabalığının arasında boğulmaktan, kendimi kaybetmekten korkuyordum. Şişko teyzelerin kocaman ayaklarının altında çiğnenmek istemiyordum. Dostça bir ifade görmek için onların yüzüne baktım. Birisinin bana gülümseyip elini uzatmasını bekliyordum. Onun elini tutup kahkahalar atarak türdeşlerimin arasına katılmak istiyordum. Ama onun yerine ruhsuz suretlerin duygusuz bakışlarıyla karşılaştım.

Arkamda birisinin olduğunu hissettiğimde kafamı çevirdim. Arkamda, apartmanın girişinde bıyıklı bir adam bekliyordu. Kapının önünden çekilsene be kardeşim, demesine az kalmış gibi bakıyordu. Ona yol vermek ve böylece kalabalığın arasına karışmak zorunda kaldım.

İnsanlar birbirlerine ne kadar da yakın yürüyorlardı. Tenlerinin kokusunu alabiliyordum. Bazı kadınlar parfüm şişesine düşmüş olmalıydı, kendileri uzaklaştıktan sonra bile parfüm kokuları kalıyordu.

İnsan selinin içinde birisine çarpmamak için sürekli sağa sola hamleler yapıyordum. Bu ne karmaşa, bu ne karışıklık! Kendimi futbol oynuyormuş gibi hissediyordum. Bir ona çalım atıyordum bir buna. Ama defans bitmek bilmiyordu. Sürekli karşıma geçilmesi gereken yeni insanlar çıkıyordu.

Üstelik istediğim gibi yürüyemiyordum da. Evin içinde otura otura adam gibi yürümeyi unutmuştum. Ayaklarım odadan odaya günde sadece bir-iki adım atmaya alışkın olduklarından bu nispeten uzun yürüyüşü beceremiyorlardı. Bacaklarım birbirine dolanıyor, kaldırım taşları ayağıma takılıp duruyordu. Bacaklarım bile sözümü dinlemiyordu.

Allah'tan fazla yürümek zorunda kalmadım. Otobüs durağı evime on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Ama bu sefer de otobüsü bekleme sıkıntısı baş gösterdi. Otobüs kim bilir ne zaman gelirdi? Yukarıdaki bile otobüslerin geliş gidiş saatlerinden bihaber olabilirdi. Bir bakarsın otobüs şoförü son durakta arkadaşlarıyla muhabbete dalmış ya da bilmem nerede kaza olmuş, ya da akıllı iki otobüs şoförü beklemiş beklemiş, sonra ikisi hemen arka arkaya yola çıkmış, kim bilir.

Bekle bekle gelmiyordu otobüs. Duraktakiler umudunu kaybetmemek için direniyordu. Arada sırada biri homurdanıp önündeki taşa hiddetle

vuruyordu. Otobüsü beklerken zaman ne kadar da yavaş ilerliyordu. Bir dışı koltuğunda bir de otobüs durağında zaman bu kadar hantal olabilirdi. Dakika başı saatime bakıyor, beş dakika sonra gelir diyordum ama yanılıyordum. Tüm otobüsler gelip geçiyor, hatta bazıları ikinci kez geliyordu. Bizim otobüs ortalıkta gözükmiyordu. Bazen acaba hat mı kaldırıldı, diye soruyordum kendime. Sorunun saçmalığının farkındaydım, ne yapıyım bu soruyu sorduranlar utansın.

Durakta kırk beş dakika bekledik, sonra otobüs geldi. Benimle birlikte durakta beklemek zorunda kalan adamlardan biri şoföre çıkıştı. "Bir saattir otobüs bekliyoruz, ayıp," dedi.

Şoför hemen savunmaya geçti: "Kaza vardı, biz ne yapalım kardeşim?" dedi.

Durakta beklemek zorunda kalan kalabalık 'cık cık'layarak şoförü protesto etti. Kimileri cık cıklamaya devam edip kısık sesle küfürler ettiler düzene. Ama beş dakika sonra tüm şikâyetlerin üstü örtüldü. Hayat normal akışına geri döndü. Böylece bir devrim daha alev almadan söndü.

Ben ne mi yaptım? Şoföre çıkışan adama özendim. *Ben neden şoföre karşı çıkamıyorum*, diye düşündüm. Oysa ben de onun kadar beklemiştim. Şöyle bağıra çağıra şoförü bir güzel azarlasam, herkes vay be ne mangal yürekli adammış dese, fena olmaz mıydı? En azından içim rahat bir şekilde yolculuğa devam ederdim.

Bunları hep ayakta düşünüyordum çünkü otobüs her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Oturacak yeri bir kenara bırakın, ayakta duracak yeri bile zor bulabildim. Yine aklıma üniversitede Almanya'ya giden ve orada bir yıl yaşayan arkadaşımın anlattıkları geldi: Söylediğine göre Almanya'da

otobüslerde köpekler için özel bir yer varmış. İnsanlar köpekleriyle rahatça yolculuk yapabiliyorlarmış. Bir de kendi ülkeme baktım. Hayvanlar kadar bile değerimiz yoktu şu topraklarda. İşimize gücümüze tanımadığımız insanlarla göt göte gitmek zorunda kalıyorduk. Bir de sözde modernleşiyor geliştirdik.

"Bir dakika..."

Milliyetçi duyguları hapishanenin yüksek ısıyla beraber fazla genişlemiş olan Adanalı kendini araya girmek zorunda hissetti. Biri onun cennet vatanını kötüleyecekti ve o hiçbir şey yapmadan öylece dinleyecekti. İmkânsızdı.

"Bir dakika birader. Ayıp olmuyor mu?"

"Ne ayıp olmuyor mu? Anlamadım."

"Vatanını kötülemek ayıp değil mi? Yakışıyor mu sana?"

"Kötülemiyorum ki, gerçekleri söylüyorum. Sorunları anlatmak zorundayız, onları çözmek için bu gerekli. Yoksa nasıl bu sorunları çözüp ilerleyeceğiz?"

"Valla sorun morun anlamam. Benim olduğum yerde Türkiye'yi kötüleyemezsin."

"Kötüleyen kim? Ülkedeki mevcut sorunlardan bahsediyorum. Sorunlardan bahsetmek de mi günah oldu? Ülkemdeki sorunları dile getirmek en doğal hakkım."

"Hâline şükret, Afrika'yı düşün. Yamyamların yaşadığı yerleri düşün. Orada otobüs bile yok. Yalınayak oraya buraya gidiyorlar. Cennet vatanının değerini bil, ya sev ya terk et birader!"

"Şu anda Türkiye'de değiliz zaten. Terk ettim say beni. Hem sevdim hem de terk ettim."

"Türkiye'de olmasak da ben yine... Öhö... Öhö..."

Adanalı'nın ses yine gitmişti. Anlaşılan Adanalı'nın ses telleri vatanına duyduğu aşırı sevgi kadar güçlü değildi. Öksüre öksüre kıpkırmızı olan Adanalı'nın konuşacak hâli yoktu. Anlatıcı diğer mahkûmlara baktı, onların gözlerinden tek bir mana çıkardı: *Allah rızası için hikâyeye devam et.*

"Bunu sonra tartışırız abi. Ben kaldığım yerden devam ediyorum."

Adanalı kafasını salladı. Zar zor duyulan bir sesle, "Tamam," dedi.

Otobüste kalmıştık sanırım. Uzun süredir dışarıya adımımı atmadığımdan doğal olarak epeydir otobüse de binmemiştim. Nedense kendimi safarideymişim gibi hissettim. Camdan dışarı baktığımda insanları görüyordum. İnsanlar gülümsüyor, insanlar somurtuyor, insanlar konuşuyor, insanlar tartışıyor; kısacası insanlar yaşıyordu ve ben onları bir camın ardından izliyordum. Kendimi uzaylı gibi hissediyordum. İnsanat Bahçesi'ni gezen bir uzaylı. Açık camdan fındık fıstık atsam tam olacaktı.

Abartıyorum. Kırk beş dakikalık bir otobüs yolculuğunun ardından o insanların arasına ben de karıştım. Yayınevinin adresini yazdığım kâğıdı

ıkarıp bir kez daha baktım. Tanıdığım bir sokakta değildi yayınevi. En iyisi adresi bir taksiciye sormaktı.

Kıbrıs Şehitleri'ne doğru yürüdüm, oralara yakın bir yerlerde olmalıydı yayınevi. Caminin hemen yanındaki küçük bir kulübeden oluşan taksici durağına gittim. Kâğıdı çıkarıp taksici durağında bekleyen adama uzattım. Şu adresi biliyor musunuz, diye sordum. Adam masanın üstündeki gözlüğünü takıp gözlerini kısarak kâğıda baktı. Bir süre bıyıklarıyla uğraşıp düşündü. Kulübenin duvarında asılı olan kirli haritaya göz attı ve adresi kısaca tarif etti. Taksicinin tarifine hayran kaldım; çünkü ben hayatta yer tarif etmekte bu kadar başarılı olamazdım. Yüz metre git, diyordu örneğın. Nasıl biliyordu yüz metreyi? Ya da dördüncü sokaktan dön, diyordu. Kafasında nasıl sokakları canlandırabiliyordu?

Neyse, taksici sağ olsun hiç zorlanmadan bahsi geçen adrese ulaştım. Kıbrıs Şehitleri'nin arka sokaklarından birindeydim. İlk defa bu arka sokaklara girmiştim. Arkadaşlardan bu sokaklar hakkında iyi şeyler duymadığımdan bu sokaklara hiç uğramazdım. Genelde ana sokağı, barlar sokağını gezip çimlere gider bir şeyler içerdim.

Yüzlerce yıldır oradalarmış izlenimi veren nemin çürüttüğü, eskimiş binalarla dolu bir sokaktı. Apartmanlar gözüme fazla uzun ve ince geldi, dik durmuş kibrit kutularını anımsatıyorlardı. Kürtçe'deki 'direj' sıfatı aklıma gelmişti bu yıkıldı yıkılacak binaları görünce. Karşılıklı duran binalar birbirlerine yaklaşmak için öne doğru eğilmiş gibilerdi. Belki bir sonraki depremde birbirlerine kavuşacaklardı.

"Tövbe tövbe..."

Adanalý saĝ kulak memesini çekip anlatıcının oturduĝu taþa vurdu. Taþ böylece insanoĝlundan darbe de yemiþ oldu.

"Tövbe tövbe, öyle denir mi? Allah korusun de!"

"Allah'a kalıyor sonumuz, deĝil mi?"

"Tabii, her þeyi o bilir. Onun istediĝi olur."

"Japonlar gibi yapsak daha iyi olmaz mı: Eþeĝimizi saĝlam kazıĝa baĝladıktan sonra Allah'a güvensek? Ama biz nedense binaları çürük yapıyoruz, sonra deprem olup insanlar ölünce Allah'ın takdiri diyoruz."

Adanalý saniyenin onda biri gibi kısa bir sürede aklından þunları geçirdi: *Demek þu İzmirli imansız. Þu konuşmalara baksana! Hem anarþik hem de imansız. Zaten İzmir'den çıksa çıksa böyle gâvurlar çıkar. Boşuna gâvur İzmir demiyorlar.*

Yüzüne zoraki bir gülümse kondurduktan sonra şöyle dedi Adanalý:

"Yapma birader, özentilik yapma. Kimileri Batı'ya kimileri Rusya'ya özeniyor. Sen de Japonlara mı özeniyorsun? Sen ki dünyayı asırlarca yönetmiþ Osmanlı torunusun."

Bu sefer anlatıcı saniyenin onda birinde aklından þunları geçirdi: Çattık ya, adam hem ülkücü hem de dinci. Şansa bak, o kadar mahkûmdan sadece bir kiþi konuşabiliyor, o da geri kafalı. Şansıma tüküreyim.

Yüzüne zoraki bir gülümseme kondurduktan sonra İzmirli de şöyle dedi:

"Abi, hadislerin birinde şöyle geçer: 'İlim Çin'de de olsa gidip öğreniniz.' Yabancıları başarılı oldukları konularda örnek almalıyız. İster

Amerika olsun ister Avrupa. İnsanlara faydalı olan şeyleri ülkemizde de kullanmalıyız."

"Neyse, bu tartışmanın sonu yok. Hikâyeye devam edelim."

Hem hikâyeyi ikide bir bölüp içine sığıyorsun hem de devam edelim, diyorsun. Hem suçlu hem güçlü. Bir de birader birader demiyor mu, deli ediyor insanı. Anlatıcı kendi kendisine içini döktükten sonra konuşmaya başladı.

Apartmanın adını hatırlamıyorum. Sıradan bir ad olmalı, çünkü ilginç bir adı olsaydı hayatta unutmazdım. Apartman kapısının önünde durdum ve o çirkin, siyah kapıya baktım. Viyana Kapısı'na bakan bir yeniçeri gibiydim. Orayı aşmalıyım. Ne olursa olsun o kapıdan içeri adımımı atacaktım.

Kapının pencere demirliklerine epeyce Kipa ve Dominos'un reklâm broşürleri bırakılmıştı. Ayrıca kapının ve camın üstüne de birçok sticker yapıştırılmıştı: Halı yıkama, çilingir, kebabçı, kokoreççi, ne ararsan vardı. Hatta bazı rakip restoranlar birbirlerinin reklâmlarını yırtıp üstüne kendi reklamlarını yapıştırmışlardı.

Kapıyı boş verip zile baktım. Beş katlı binada neler vardı neler: Yurtdışı eğitim firmaları, yabancı dil kursları, tiyatro kursları... Ama hiçbir yayınevi yoktu. Adresin yazdığı kâğıdı bir daha çıkarıp kontrol ettim. Yayınevi beşinci katta olmalıydı. Zile baktım, beşinci katta hiçbir şey yazmıyordu. Boştu. Beşinci katın ziline bassam mı, diye düşündüm. Ya da küçük bir çocukken arkadaşlarımla yaptığım gibi tüm zillere basabilirdim. Ama kaçmama gerek yoktu, ne de olsa koskoca adam olmuştum.

Ben bunları dűřűnűrken aniden kapı aadıldı. Apartmandan sarıřın bir bayanadı. Sarıřın dediysem aakma sarıřın, řu aralar ortalıkta bolca olanlardan. Kapının űnűnde űylece kaldım. Sanki suadıűtű yakalanmıřım gibi olmuřtu. Yardıma muhtaadı olduęum her hűlimden belli olsa gerek kadın, Yardımcı olabilir miyim diye sordu kelimeleri uzatarak. Koskocaman gűneř gűzlűklerinin kapattıęı yuvarlak yűzű bana dűnműřtű.

Sizi bilmem ama ben gűneř gűzlűęű takan insanlarla konuřamam. Konuřsam da aak zorlanırım. Rahatsız olurum. Aakűnű bir insanla konuřurken gűzlerini gűrmeliyim. Gűzlerinin iadıne bakmalıyım. Bir insanın gűzleri, kiřilięi hakkında pek aak řey anlatmaz mı? Haksız mıyım?

Bir műddet kalakaldıktan sonra, kadının gűneř gűzlűklerini hedef alıp konuřtum: “Evet, yardıma ihtiyaadı var. ZA Yayınları’nı arıyordum da.”

Devasa gűneř gűzlűkleri zile dűndű ve iki saniye sonra pembe ojeli, dolma parmaklar zili gűsterdi. “Bakın, orada ne yazıyor?” Dolma parmakların iřaret ettięi yere baktım. Beřinci katın zilinin yanında koskoca, kırmızı harflerle **ZA YAYINLARI** yazıyordu. Gűzlerimi kapatıp bir daha aadıtm, yanlıř gűrmemiřtim. Sahiden de orada **ZA YAYINLARI** yazıyordu. Peki ben biraz evvel neden o yazıyı gűrememiřtim?

Aadıttık der gibi bir el hareketi yapan kadın oradan uzaklařtı. Arkasından, teřekkűr ederim dedim. Dűnűp bakmadı bile. Mini kot giymiřti ve mini kottan fıřkıran selűlittli baldırları adımı attıkadı bir oraya bir buraya sallanıyordu. ‘Anasını satayım, sanki kűaak daęları sen yarattın’ diyesim geldi. Ama demedim, bűyűklűk bizde kalsın.

Bir elimle açık tuttuğum apartman kapısından içeri girdim. Asansöre baktım, çok dandik gözüküyordu. Fazla eskiydi. Büyük ihtimal inip çıkarken ani hareketler yaparak insanları korkutan asansörlerdendi. Tabii, arada sırada arızalanıp içindekilere korkulu dakikalar yaşatmayı da eksik etmiyordu. Kim bilir ne cingöz bir asansördü!

Asansöre bineceğime beş kat merdiven çıkarım daha iyi, diye düşündüm. Hem spor da olurdu. Sakin adımlarla beşinci kata çıktım. Beşinci kata ulaştığımda soluk soluğa kalmıştım. Demirliklere tutunup nefes alışverişimin düzelmesini bekledim.

İşte en sonunda ZA Yayınları'nın önündeydim. Kapının üstünde yine koskocaman, kırmızı harflerle yayınevinin adı yazıyordu. Bu yazı yeni mi yazılmıştı, yoksa bana mı öyle geliyordu? Merakımı gidermek için Z harfine hafifçe dokundum ve kırmızı boyanın parmağıma bulaştığını fark ettim.

Daha ne oluyor diyemeden kapının açıldığını duydum. Çelik kapı bir korku filmindeymişçesine gıcırdayarak sessizce açıldı. Hayatın akışı sanki bir anda yavaş çekime alınmıştı. Kapının arkasında birinin olduğunu düşündüm. Gözlüklü, göbekli, kısa boylu bir editör veya uzun boylu, siyah etek, beyaz gömlekli bir bayan sekreter. Gözleri bozuk olmasa da gözlük takanlardan. Ama içeri girdiğimde kapının yakınında kimseyi göremedim. Üstelik kapının arkasında beni bekleyen güzel bir bekleme salonu da yoktu. Salon tam takırdı. İnsanı rahatsız edecek kadar kirliydi de. Bomboş salonun ortasına geldiğimde sağdaki bir odada bir adam gördüm. Bir masanın arkasında oturan, kafasını masaya dayamış gözleri kapalı irice bir adam.

Varlığını hissetmiş olmalı, aniden ayağa kalkıp bana baktı. Tam gözlerime. Bakışlarımız birbirine değdiğinde nedendir bilmem tüylerim

ürperdi. Soğuk bakışları hızla değişti ve gülümseyerek yanıma geldi. Elini uzattı. Kıyamet Geliyorum Der'in yazarı olmalısınız, dedi. Evet, dedim ve elini sıktım. Vay anasını, adamın eli buz gibiydi. Hayatımda bu kadar soğuk bir el sıkmamıştım. Bir an 'elin buz gibi götün karpuz gibi' espirisini yapasım geldi. O kadar soğuktu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Romanınız bir harika. Tebrik ederim öncelikle." O bunları söylerken ben odaların bomboş ve kirli oluşuna kafayı takmıştım. Saf saf, bir salona bir de adamın çıktığı odaya bakıyordum. Adamın odası da bir o kadar boştu. Salondan tek fazlası bir masa, masanın arkasında ve önünde duran birer sandalyeydi.

"Kusura bakmayın, buraya daha yeni taşındık. Biliyorum, ortalık fazla boş ve kirli. Yarın bir temizlikçi çağırıp temizleteceğim. Tabii bir de eşyalar gelecek. Masalar, sandalyeler, kitaplıklar falan."

Ne biçim bir yayınevi burası, diye düşündüm. Bir kitap dahi yok. Onu boş ver, bu adam ne biçim editör? Masasının üstünde bir kitap bile yok. Akluma bir anda üçüncü sayfa haberleri geldi: 'Organ mafyası yeni yöntemlerle kurban peşinde.' Amatör yazar kitabının yayımlanacağı umuduyla gittiği yayınevinde, organ mafyası tarafından bin parçaya bölündü.

Editöre baktım, adamda editör tipi yoktu. Bir defa gözlüğü yoktu. Gözlüğü olmayan editöre editör denir miydi? Karşımda duran adam şöyleydi: İki metre boyunda, beyaz tenli, sportif, sinekkaydı tıraşlı, sert mizaçlı biriydi. Oysa benim aklıma editör denilince kısa boylu, gözlüklü, göbekli ve sakallı bıyıklı biri gelirdi. Acaba bu adam editör yardımcısı falan olabilir miydi? Belki bu adam Osman Bey değildi. Sekreter de olabilirdi.

"Siz Osman Bey'siniz değil mi?" diye sordum.

"Evet, benim," dedikten sonra sert ve yüksek sesli bir kahkaha attı. O kahkaha boş odalarda yankılanarak daha da iğrençleşti. Kulaklarımı kapatmam an meselesiydi. "Biliyorum, editör tipi yok bende. Bir editörden çok spor hocasına benziyorum, farkındayım. Veya mafyaya. Şu Kurtlar Vadisi'ndeki heriflere. Herkes şaşıyor editörüm diyince. İnsanların şaşırmaya alışım. Hatta bu durum beni inanılmaz eğlendiriyor."

Ne kadar soğukkanlı ve samimi olmaya çalışsa da ben gerçeğin o an farkındaydım. Adam yalan söylüyordu. Gözlerinden belliydi. Gün gibi ortadaydı beni kandırmaya çalıştığı. Ona gülümseyerek karşılık verdim; daha konuşmadan adam arkamdaki kapıyı sertçe kapattı ve kuvvetli eliyle beni odasına yönlendirdi.

"Hadi, ayakta kaldınız. Gelin odamda biraz iş konuşalım. O harika romanınız hakkında biraz sohbet etmek için can atıyorum," dedi. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan odaya geçip sandalyeye oturdum. O da hemen önüme masanın üstüne oturdu. *Aha, boku yedim*, diye düşündüm. *O uzun kollarından bu yakın mesafede hayatta kaçamam. Bu odadan sağ salim kaçabilsem bile salonda kesin beni yakalar.*

Bir saniye...

"Hiç durmadan o kadar konuşunca insan susuyor. Biraz su içeyim."

Anlatıcı matarasını çıkarıp mataradaki sudan büyük bir yudum aldı. Biraz bekledikten sonra matarayı bir kez daha kafasına dikti ve bir büyük

yudum daha aldı. Ağızının kenarından damlayan suları elinin tersiyle silip, Oh be dedi. Dünya varmış.

Anlatıcı su içerken bu sefer mahkûmlara sırtını dönmediğinden, susuzluktan kırılan mahkûmlar bu iç karartıcı manzaraya şahit olmuşlardı. Allah bilir onlar ne zaman birkaç damla su içebileceklerdi? Anlatıcı gibi büyük yudumlarla su içmek akıllarının ucundan dahi geçmiyordu. Çünkü bunun imkânsız olduğunun farkındalardı.

Muhalefet etmek yine konuşma yetisine sahip olan tek mahkûma, Adanalıya düşmüştü:

“Günah be günah, niye göstere göstere su içiyorsun? İçen var içemeyen var.”

“Ah, kusura bakmayın. Bir an dalıp gitmişim. Hayatımı anlatıyorum ya, sanki o anda yaşıyormuşum gibi oldum. Buranın koşullarını unuttum. Çok özür dilerim.”

“Tamam, ama bir daha olmasın. Yazık bize, acı biraz. En son ne zaman bir damla su içtiğimizi bilmiyoruz. O kadar kötü bir durumdayız.”

“Biliyorum biliyorum. Bir daha yapmam. Dikkat ederim.”

Anlatıcı matarasını cebine koyup hikâyesine devam etti:

Cinsi sapık mıdır, katil midir nedir belli olmayan bir adamla aynı odadaydım. Bu işin içinde bir iş olduğunu biliyordum. Bundan adım gibi emindim. Ne bu adam bir editördü ne de burası bir yayıneviydi. Bir tür komplonun içindeydim. Buradan bir şekilde çıkmalıyım.

Ben oradan nasıl kaçabileceğim üzerine kafa patlatırken adam bana hayatım hakkında sorular soruyordu: "Nerede oturuyorsun? Tek başına mı yaşıyorsun? Nerede çalışıyorsun? Sevgilin var mı?" İşte şu son soru beni acayip korkuttu. Adam cinsi sapık olabilir miydi? Gerçi ortalıkta o kadar taş gibi kız varken beni ne yapacaktı?

Şu binadan sağ salım, tek parça ve kestaneyi çizdirmeden çıkayım kurban kesecektim. Benim gibi dinsiz biri bile kurban keseceği üzerine yemin ediyorsa harbiden o kişinin hayatı tehlikede demektir.

Adam hâlâ soru yağmuruna devam ediyor, bense elimden geldiğince kısa cevaplar vermeye çalışıyordum. Bu soru yağmurundan sonra dananın kuyruğunun kopacağını hissediyordum. Ortam gittikçe geriliyordu. Soğukkanlılığımı kaybetmeye başlamıştım. Sesimden ve hareketlerimden korku içinde olduğum açık seçik ortadaydı. Adam bir anda sustu ve gözlerime baktı. Gözlerimin ta içine. Gözleriyle içimi okuyor gibiydi. Buz gibi bakışları bir dakika kadar sabit bir şekilde üzerimde kaldı. Ardından gözünü kırpı, başını umutsuzca salladı:

"Bu işi uzatmanın manası yok. Sen her şeyin farkındasın. Benim editör olmadığının farkındasın ve buranın da yayınevi olmadığını tahmin edecek kadar zekisin. Burada bir tür tuzağın içinde olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

Ne diyebilirdim? Evet mi demeliydim, yoksa hayır mı? Heyecandan elim ayağım birbirine dolanmıştı. Kalkıp kaçmak istiyordum ama ayaklarım korkudan tir tir titriyordu. Bu titreyen ayaklarla ayakta bile duramazdım. Elim ayağım boşalmıştı. Sandalyeden düşecek gibi oluyordum. O ana kadar hiç böyle büyük bir tehdit karşısında kalmamıştım. Hayatımda ilk kez ve son kez

o kadar korktum. İyi ki evden çıkmadan önce tuvalete uğramayı akıl etmiştim; yoksa o anda altımı kirletmem işten bile değildi.

Zar zor, "Evet, farkındayım," diyebildim.

"Korkmana gerek yok. Sana kötülük yapmayacağım. Yemin ediyorum saçının bir teline bile zarar gelmeyecek. Güven bana. Burada olmamın nedeni çok başka."

Kestane gitti oğlum, dedim içimden. Bu adam bizim göte gözü koymuş.

"Buraya sana yardım etmek için geldim. Şimdi derin derin nefes al. Rahatla ve beni can kulağıyla dinle. Çünkü bu anlatacaklarım senin için çok önemli."

Ağlamak üzereydim. Ayaklarına kapanıp beni affet, beni öldürme diyecektim.

"Hadi ama, biraz sakinleş. Cidden sana hiçbir şey yapmayacağım. Sadece sana bir şey söylemek için buradayım. Bir haber vermek için. Ondan sonra sen yoluna ben yoluma."

Yalan söylüyor gibi bir hali yoktu. Zaten yalan söylese ne fark ederdi ki? O an orada bana istediğini yapabilirdi? İstese boğazımı sıkıp beni öldürebilirdi. Ya da sıkı bir yumrukla beni iki seksen yere serebilirdi. Ya da belinden silahını çıkarıp beni delip deşik edebilirdi. Artık ne olacaksa olsun, diyerek kendimi cesaretlendirdim ve sakinleştim.

"Peki, sizi dinliyorum," dedim.

"Hah, işte şöyle. Kulaklarını aç beni dinle. Söylediklerimi bir daha tekrar etmeyeceğim. Biliyorum, birazdan söyleyeceklerim sana yalanmış gibi gelecek. Deli saçması bunlar diyeceksin. İnanmayacaksın. Ama sonunda

doğruyu söylediğimi kendin göreceksin. Benim işim sana anlatmam gerekenleri anlatıp buradan gitmek. Başka bir sorumluluğum yok üzerinde," dedi.

"Tamam, dinliyorum," dedim ve gözlerine baktım.

Oturduğu masadan kalktı. Masanın arkasındaki sandalyeyi önüme çekip oturdu.

"Nereden anlatmaya başlasam? Nasıl anlatsam ki sana inandırıcı gelse? Yanlış anlama, yalan söylemeyeceğim. İnanıp inanmaman da çok önemli değil. Ama sana anlatmam gerekenleri de pat diye söylemek istemiyorum. Ancak başka şansım da yok gibi. En iyisi her şeyi en kısa ve en net şekilde açıklamak."

Kalbim küt küt atıyordu. Birazdan gerçekleri duyacaktım. Birazdan başıma neler geleceğini öğrenecektim.

Adam derin bir nefes alıp konuşmaya başladı:

"Ben Tanrı'nın bir elçisiyim. Diğer dünyadan sana şunları anlatmak için görevlendirildim: Bir buçuk yıl kadar önce yazdığın "Kıyamet Geliyorum Der" romanını Tanrı çok beğendi. Ve romanındaki kıyamet senaryosunu gerçekleştirmeye karar verdi," dedi.

"Tanrı'nın elçisi mi? Tanrı romanımı çok mu beğendi?" Kafam durmuştu.

"Evet, aynen dediğin gibi. Biliyorum, saçma geliyor ama gerçek. Tanrı senin romanındaki kıyamet senaryosunu gerçekleştirecek. Tabii ne zaman yapacağını sadece o bilir."

"Ama Tanrı zaten her şeyi önceden bilmez mi? Yani tek tanrılı dinlere göre." Aklımca felsefe yapıyordum.

"Evet, bilir. Ama yarattıkları insanların kendi zihinlerinde yarattıkları, yaratıcı özelliğe sahip tek canlı olan insanlara aittir. Anlatabildim mi?"

"Biraz. Şimdi sen diyorsun ki, Tanrı benim romanımı seçti?" Bu adam harbiden deliydi, kayışı koparmıştı. Oradan hemen kaçmalıydım.

"Evet, yeri ve göğü yaratan Tanrı senin romanını seçti. Şimdi bana düşen görev bunu kabul edip etmediğini sormak?" Adam kafayı sıyırmıştı, hem de öyle böyle değil.

"Ama Tanrı'nın dediği olmaz mı zaten? Benden izin alması saçma geldi."

"Doğru, onun dediği olur; ancak senin rızanı da almak istiyor. Tanrı ne de olsa başışlayıcı ve ödüllendiricidir."

"Kabul edersem ödül mü verecek?" Delinin suyuna gitmek her zaman yararlıdır.

"Etsen de etmesen de ödül alacaksın. Tabii kabul edersen her şey çok daha rahat olur senin için."

"Tamam, kabul ettim." Bakalım daha neler yumurtlayacak?

"Üç defa tekrar et!" Allah'ın hakkı üçtür hesabı.

"Kabul, kabul, kabul."

"Tamamdır. Her şey sorunsuz bir şekilde sonuçlandı. Ödüllerini duymak ister misin," diye sordu.

"Tabii." Çok meraklanmıştım. Adamın yalan söylediğini bilsem de bakalım neler saçmalayacak diye bekliyordum.

"Ödüllerden birini zaten fark etmesen de aldın. Bir yıl önce işten atıldıktan sonra ağır bir depresyon geçirmiştin. O kadar umutsuzdun ki sürekli intihar aklına geliyordu. Hatta bir gün yaşadığın apartmanın çatı

katından atlamaya karar vermiştin. Çatıya çıkıp atlayacaktın ki yüzüne bir kâğıt çarpmıştı. Kâğıtta bir şiir vardı. O şiiri okuduktan sonra intihardan vazgeçmiştin. Hatırladın mı?" Bu kadar şeyi nereden biliyordu? Anlattıklarının hepsi gerçektir. Röntgenci miydi?

"Sen, sen bunları nereden biliyorsun," diye sordum kekeleyerek.

"Dedim ya ben diğer dünyadanım. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Neyse, işte o gün çatıda olanlar ödülün bir parçasıydı. Normalde o gün intihar edecek ve cehenneme gidecektin. Ama Tanrı seni bağışladı ve sana bir yıl vakit tanıdı."

"Yani ölecek miyim?"

"Her canlı gibi öleceksin. Tek farkın ne zaman öleceğini bilmen. Bunu da sana anlatacağım. Bu da görevimin bir parçası. Ne yazık ki bugün öleceksin. Üzülmene gerek yok. Zaten bir yıl önce ölecektin. Böyle düşün. Diğer ödüllere gelelim: Normalde Tanrı'ya inanmadığın için sonsuza kadar cehennemde yanmalısın. Ama Tanrı seni bağışladı. Kıyamete kadar cehennemin en sakın katlarından birinde kalacaksın. Kafa dinleyeceksin. Fazla acı çekmeyeceksin yani. Güzel bir ödül doğrusu."

Başım dönüyordu. Duyduklarım gerçek miydi? Gerçek olabilir miydi? Böyle bir şeye inanabilir miydim? Böyle binlerce soru birbirine bağlanmış aklımı işgal ediyordu.

"Ama ben ölmek istemiyorum. Daha çok gencim." Amerikan filmlerinden bayık bir cümle.

"Kendini şanslı say bence. Sonsuza kadar cehennemin en derin katlarında kaynayan suların ve sönmeyen ateşlerin içinde yanmaktan kurtuldun. Cehennemin yere en yakın katında tek yapacağın çöl gibi bir

mekânda yüksek sıcaklığa göğüs germek. Normalde günahkârlar orada susuz bırakılıp sürekli taş kırar ve işkence görür. Sana bunlar da yapılmayacak. Şanslısın. Hadi benden bu kadar, kolay gelsin.”

Aniden adam gözümün önünden yok olup gitti. Rüyadayım, dedim. Rüyada olmalıyım. Bunlar gerçek olamaz. Biraz sonra uyanacağım, dedim. Uyanmalıyım, diye bağırdım. Ayağa kalkıp binadan dışarı çıktım. Sandalyeden kalkar kalkmaz sandalye yok oldu. Masa ile diğer sandalye ben fark etmeden çoktan gözden kaybolmuştu.

Bir sarhoş gibi sallana sallana ofisten çıktım. Kapıya baktım, ZA Yayınları diye bir yazı yoktu. Allah kahretsin, ne zaman bitecekti şu rüya? Dayanamıyordum. Beş katı demirliklere tutunarak indim. Apartmandan çıkıp zile baktım. Kahretsin, ZA Yayınları yazısı orada da yoktu. Rüyaydı bu. Evet, rüyaydı. Kâbustu daha doğrusu. Ama bitmiyordu. Bitmek bilmiyordu.

Orada, apartmanın önünde bayıldım. Rüya değilmiş olanlar. Hepsini gerçekmiş. Gözümü açtığımda bir de ne göreyim? Buradayım, cehennemde. İlk önce inanmak istemedim ama gerçekler bir kez ortaya çıktı mı ne kadar kendini kandırmaya çalışırsan çalış bir fayda etmiyor.

Sizin gibi ben de öldüm ve gözlerimi açtığımda kendimi bu cehennemde buldum. Biliyorum ilk başta insana zor geliyor buralar. Ama alışıyor insan. Merak etmeyin.

İşte böyle. Sanırım o apartmanın önünde ecelimle ölmüşüm. Allah razı olsun, hiç acı çekmedim. Bayıldım, uyandım- ölmüşüm. Bu kadar basit. Kader, insan ne olacağını hiç bilmiyor.

Bazen bir roman insanın hayatını değiştirebiliyor.

Hikâyesini on üçüncü kez anlatmış olan anlatıcı taşın üstünden kalktı. Taş, En sonunda kurtulduk be, diyip derin bir nefes aldı. Yeni gelen İzmirli Hasan dışında tüm cehennem sakinleri bu hikâyeyi en az bir kez dinlemişlerdi. Bundan ötürü öyküden etkilenmemişlerdi. Ama Hasan ilk kez dinlediğinden olsa gerek epey şaşırmişti. Bu adam bunları kışından da sallıyor olabilirdi. Gerçi kışından sallıyor olsa bile övgüyü hak ediyordu. Fena bir öykü değildi.

"Hadi, hikâye bitti. Herkes yerine dönsün. Zebaniler gelmeden işimizin başına geçelim. Sorun çıkmasın," dedi Adanalı, günahkârlar kalabalığına. Sonra anlatıcının yanına gitti, elini sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kusura bakma bir ara parladım. Hâlâ yurdumda olduğumu düşünüyorum. Oysa artık cehennemdeyim. Boşuna tartışmanın manası yok. Kusuruma bakma."

Anlatıcı içten bir gülümsemeyle ona karşılık verdi:

"Ben de burnumun dikine gittim. Sen de benim kusuruma bakma. Burada Türkiye sorunları tartışmanın ne yararı var? Cehennemdekilere ne kadar dil döksen de ne fayda. Onlar ki kıyametin gelmesinden başka bir şey düşünmüyorlar."

"Haklısın, hadi kolay gelsin."

"Sana da."

Anlatıcı işine geri döndü: Aylak aylak cehennemin en üst katını dolaştı. Tanrı'nın beğendiği bir roman yazmıştı o. Tanrı o kadar beğenmişti ki

romanının telif hakkını satın almıştı. Hatta cehennemlikler duymasın kıyametten sonra cennete geçecekti, öyle anlaşılmışlardı.

Uzaktan zebanilerin gıcık sesleri geldi:

“Biz geldik cicişler. Bizi çok özlediniz değil mi?”

-SON-

YAZAR HAKKINDA

Ruhşen Doğan Nar,

dün doğdu (1988)

bugün yaşıyor (...)

yarın ölecek (?)